Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

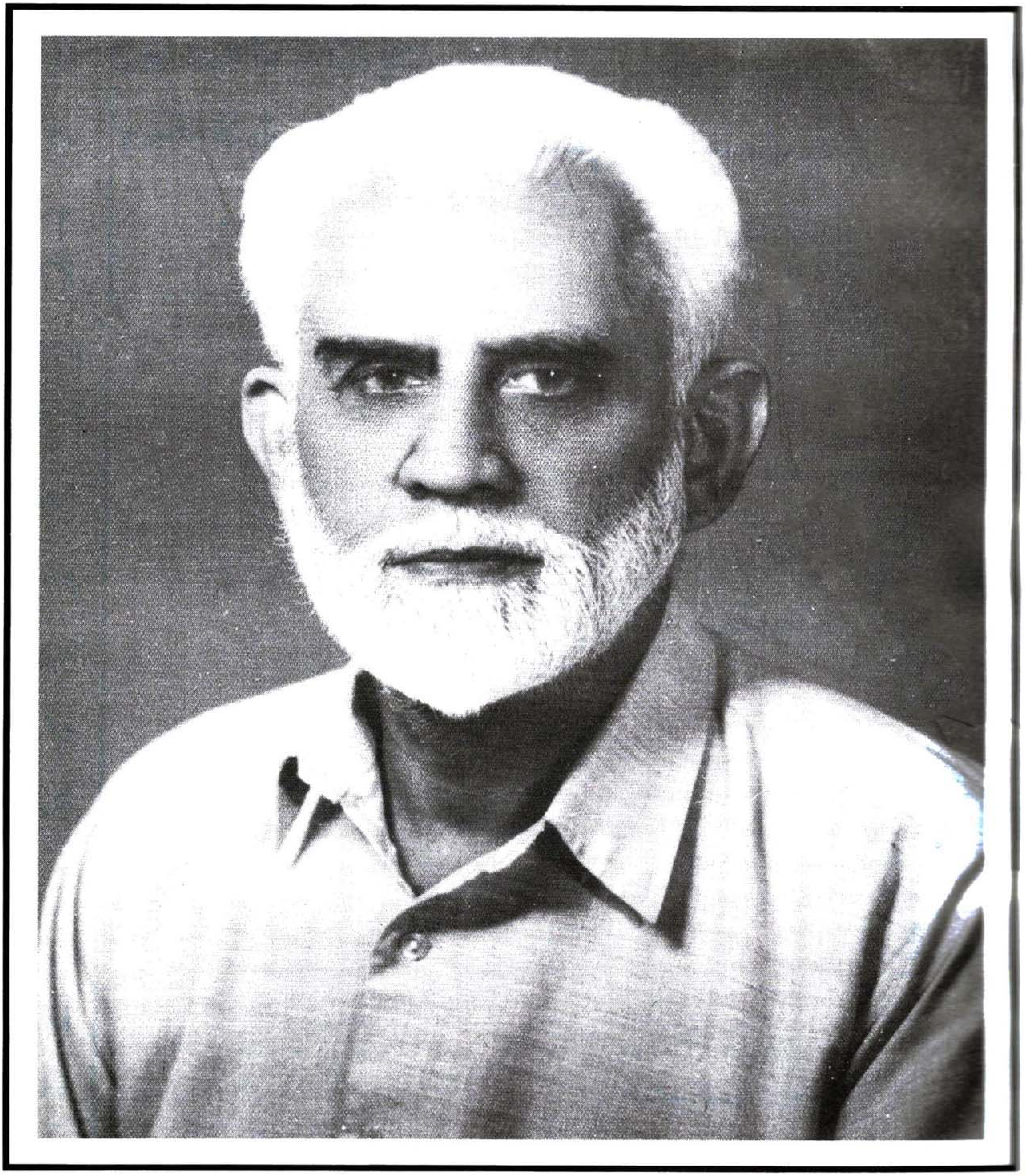

عبدُالله جان مغموم

ترون

دَ هغو ډېرو ښو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
پېښو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې
بې واره بې اختیاره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ ليکونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ———— "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ———— فروري ۲۰۰۱ء

شمیر ———— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ———— ۷۰/ روپۍ

قیمت مجلد ———— ۱۰۰/ روپۍ

پریس ————

کاتب محمد رسول پښتو اکېډیمي

دَ موندلو درک :

۱- یونیورسټي بک ایجنسي - خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

ډاکخانه نمبر ۲۵۵۵۹

فهرست

مخ	عنوان	شمېر
۱۱	عبدالله جان مغموم نبهٔ شاعر، بلهٔ ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱
۲۰	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲
۲۲	څلورمه لور	۳
۲۹	جبینه	۴
۳۹	حرص	۵
۴۶	شمشېر کاکا	۶
۵۸	دوه مېټنان	۷
۶۸	مقدّسه هستي	۸
۷۴	سزا	۹
۸۱	پښېماني	۱۰
۸۹	انتقام	۱۱
۹۵	او ښکې	۱۲
۱۰۱	چپې	۱۳
۱۱۰	انسان او انسانیت	۱۴
۱۲۱	دوه یاران	۱۵
۱۲۸	تربور	۱۶
۱۳۴	ويد بابا	۱۷
۱۴۰	احمد	۱۸
۱۴۶	ژوند	۱۹

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه اديب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د وړوکوالي نه يې پېژنم زما
خپل دے - زما ذهن ته ډېر نږدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو
په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړيتوب خبرې نه کوم - د هغه
د شرافت - د پښتنو او د غيرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه
داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد
داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به او وايم چې د غه
ښکلے شاعر - اديب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او
راته يې او وے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ماته
لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي
دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره يې اوګوره څو ورځې پس به
زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې څخه بيا خبر کړې دې مضمونونو
له ما نوم ايښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل يې ماله راکړو
او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې او کتل نو وارمې ورته
خطا شوې چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې ځوان نيې آدم
ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې ډېر

په ناڅوالۍ را وا خستو ما وې چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - د فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه د اولنۍ مضمون نوم وهٔ " څلورمه لوُر " په لوستو يې شروع اوکړه ، اولنۍ پاڼه ورپسې دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم ورپسې د هرې پاڼې په لوستو به مې د زړه درزارے سپوا کیدو - د هرې کرښې په لوستو به مې خوله نوره زیاته اوچه اوچه کیده - غوږے به مې زیګ زیګ کیدو او تاسو یقین اوکړئ چې د قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسیده نو په ځان هڅه وپوئ نهٔ وم څو رنړې ترې ترې او ښکې مې د سترګو نه را روانې وې په مخ مې خورې ورې بهیدې او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - د دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه پُورته اووتم او هغه درونه فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې تکے په تکے اولوستو - د هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو غم لړلے غم زپلے او غم سیزلے داستان وهٔ - یو د بلې نه زیاته دردیدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوسته او د لوستو نه پس به مې د غم یوه سرېکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا ژوند د ځنې خلقو د پاره څومره غمناک دے څومره دردیدلے او ترخیدلے دے -

مغموم ډیره موده ما په رپېدو اورېدلے وهٔ - "د هدایت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو نندازه کړې وه - خو ماته دا نۀ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کني په زړۀ کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلے شي - زۀ نۀ ومه خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نۀ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهير کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم يو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وۀ يو داسې انسان چې نۀ د غمونو نه خبر وۀ او نۀ ئې د چا په غمونو دومره څۀ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم يو ښکلے رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وۀ، خو دې نه خدا ئے شته چې نۀ ومه خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړۀ او سينه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې چې ليکلے شوې قصې او واقعې چې په دې يقين سره ښۀ په غور سره اولوستې چې دا هر څۀ حقيقت دے - د "واني" قصې نۀ دي - دا ځکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نۀ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائيل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئيلي وو چې دا هر څۀ چې ماليکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې ايښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی دی - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سرڅنډه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم د اغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې ولوستې -
ما ورته وې اوو یار او مې لوستې خو زه درنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تاسره څه بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم را خستې دی - تاسره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو
وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډېلي ماحول
کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړې وې - او
څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړې وې چې د
لوستونکونه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوې
وې - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سېوا
او زړه دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو اوژړولم - او دا مې
یقین دې چې هر لوستونکی به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتې نه دې -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکې غوندې شو او راته ئې
اووې چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمنځه برنا حقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوند هغه خلق
پوهېدې شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زه غلې شوم - دهر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اصول دي - په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب د "تور او ربل تورو کمڅو خیرې" لوستلې وه د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خپل څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرې دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او تنګولو پکار څو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعرې دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر
کښې دې د دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې - زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مسکې غوندې شو او راته يې اووې چې لاله ستا
خبره په سرسترګو منم څو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه يو کار هم په وخت نه شو کولې - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه چرې تېر کړې دے او نه يې
تېر ولې شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلو و - نو زما د ځوانۍ شاعرۍ څو به ما هله په وخت
چاپ کړې وې چې زه د رېړيو د دُنيا په دَل دَل کښې ورپوخت شوې نه
وې - ځکه چې په ربړيو کښې زما ژوند څور وور او دا نه وانه شو
زه يو اځې د ستمو د نشتانو او زلمو د نګين شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه يې شاعرې هېره کړه - هغه شاعرې چې د طالب العلمانو او زلمو به
خوښه وه هغه شاعرې چې زما په هر هر څنم به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شابسے راکولو چې شاید اندازه يې نه وه - زما د پاره شاعرې
هېرول نا ممکنه خبره وه څو لا له! دا خلق هم عجیبه دي - يا څو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چي په واه واه بيا اووايه په
چغو سورو به ئ اسمان په سر راخستے وه - او يا چي زۀ د ډرامې د
يو اهم پروګرام "جڼړ" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يوه
ورځ په سندرا سور جرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پرېږده
چي بوډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې راشه کۀ ئې ګورې -
هغه چابه چي زمانه مستو مستو شعرونو لاسونه پرقول اوس
زۀ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم - د
انسان دا فطرت دے چي په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاوېږي
هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د ډرامې پروګرامونو ته اړم شوم - نوي نوي تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه
به مې ليکل او پېش کول -

ريډيو ته د ننوتو په وخت زۀ صرف يو شاعر وم - او چي
ريډيو ته ور ننوتم نو زۀ اناؤنسر هم شوم - کومينټيټر هم
شوم - پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډرامو هيرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چي ما به د هر چا نه ښۀ
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وۀ
چي زما په ليکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (دهيرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به
داکوشش وۀ چي زۀ دې د هغه په پېش کونکي ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

کښېلے شو -

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته د خوا نو
خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې او افسرانو کښې
یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغه په د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۶ء خبره
ده په ۲۷ د دسمبر زما واده وه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په
سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صیب! ولیمه خو صباله ده او تاسو نن ..... ؟ نو مسکے
غوندې شو او را ته یې اووے چې اؤ ولیمه صباله ده خو نن ماښګر
له "محمد بن قاسم" ډرامه نشر کېږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې
نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به
مهربانې اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو
ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په ګوته کښې کېښودې او معذرت مې ورته
ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په
ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه - په مختلفو حصو کښې تقسیم
شوے وه او زما اوریدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز اوریدل غوښتل - زما کردار ادا کول یې پکښې خوښول - د
خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې
وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو
کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هم و بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یاده نهٔ شوه -

اوٚ لاله! دا دې لاڅهٔ کوې، د ریډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پاښنده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیائي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او ریډیو ونکو ته د یو نوي پروګرام "خواږهٔ تراخهٔ" او د یو نوي توم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٚ لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما دپاره دا یو "ګلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنون قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ذریعه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د ریډیو په ۲۲ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوږو و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خواږهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ریډیو په دې دومره ناوزګاره او ګنجې لکه ژوند کښې کټې ما د اولني دور نه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کني وخت وه؟ زړه کني په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟
نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه
ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېد و نو دا خبره مې ومنله چې واقعي
چې د ریډیو په دومره تا او زکاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور
او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د
ریډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه اوکړي دا رونه ادا کړي
دي څو "خوابده تراخه" او "سرچکے" به تول عمر د خلقو یاد وي -
او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما دَ ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وَه او ننَ صبا دَ طباعت دَ مختلفو مرحلو نه تیریدے تېر بېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو نو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوانږه تراخه" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې دَ دې قصو۔ واقعو او حادثو دَ اوریدو یادیکلو په وخت زما زړهٔ ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه دَ خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او ښکې چې دَ دې واقعو د لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سیلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ دَ رنړو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو دَ سترګو نه داروانوُم۔ خو زما دا ارمان پوره نهُ

شو نه مې د خپل زخمي زړه حال اوريدونکو ته او وئيلے شو
او نه مې په دې غم کښې هغوئي د ځان سره شريک کړے شول -
خو زړه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کله لوستونکي د دې کتاب
هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس
کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - دهرې واقعې په لوستوئې کله دَ
اوښکو لړۍ دَ سترګو نه راروانه نه شوه نو بيا زړه سلامته - زما
د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زړه دا افسانو نوم
نه ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په
تله پُوره او نه ختيږي دا مضمونونه ما دَ ربډيو د اوريدونکو
د پاره خاص دَ ربډيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زړه دا نه شم
وئيلے چې " ارمانونه حسرتونه " ګني دَ افسانو مجموعه ده - په
دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او
واقعې هم وي - خو يوه خبره زړه تاسو ته په دې يقين سره
کوم چې دا هرڅه لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نه دي
بلکه دا هرڅه چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادئې
په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا دشتيا، قِصې مې
را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله
" ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دواړه
تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ
زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زړه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم
چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل خوښې ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه لوُر

بېګاه د زرغون د دوؤ میاشتو ماشومه لوُر آخر مړه شوه خدائ دې اوبخښي .... څو یقیناً چې خدائ به بخښلې وي ځکه چې د دوؤ میاشتو د ماشوم د نه بخښلو هیڅ سوال نه پیدا کیږي .... او دا سې ماشومه - دا سې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتے شول .... د چا په پیدائش چې د زرغون مور خپلې انږور له په څوله کښې د پېغور سپکوونه ور اومنډل او د چا په پیدائش چې د زرغون ټبر په سرو سترګو اوژړېده - ولې ....؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لوُر وه ... او د زرغون لوُر نه زوے پکار وُ - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسے پکار وُ - څو د زرغون په قسمت کښې زوے او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسے نه وُ .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوئے دا ارمان دې پوره شي .... څو د زرغون مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نه ایښوده ... نو ځکه څو دا سې لېونۍ سپېلنۍ شوه .... ځکه څو دا سې په کندو کپرو سر شوه .... د مالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کانې اوشوې د دایانو سره مشورې اوشوې - چا ورته ووے چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووے چې

ماشومې له دخلوبېنتی نه اګاهو اګاهو په سود کړي انکار کښې په
سروکړو سیخونو دواړه پوندي اودا غه - کهٔ غواړې چې دزرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او دماشومې دواړه پوندې په سورکړي سیخ
اودا غه چې خدائے پاک درله نصیب درکړي - چې دَ جینکو پا تلی
به له شي - دَ زرغن دسور زړهٔ ته دا صلاح پرېوته ..... او آخر
یوه ورځ سحروختې دوه سیخونه دَ نغري په سور انګار کښې ښخ
کړے شو .... اوربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشوم دَ چیلي نیا
د ارادونه ناخبره - په اورنږي کښې ترلي په خوبهٔ خوب اودهٔ وه..
.... ماشوم کلی نهٔ وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نهٔ وه خبر چې دا او سنے خوب دَدې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس یو و نو .... دواړو سیخونو یو
چیخ ناري کړل - دَ ماشومې دخولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکېکه
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوی شو .... دماشومې مور دغوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوتې ته را ننوته نو دَ زرغن سور لکه خونړي سرهٔ کړي سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لوُر ورپرېوته ... لوُر ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بچي - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لوُر دې څهٔ اوکړل هی .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه لهٔ غیر دې اوکړو نو دا سیخونه در ته په سترګو کښې منډم - تهٔ
نو د شې تاخو زما دَ زوے ژوند په عذاب کړو - دلونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړے دے - بل څۀ علاج يُې نۀ ؤ - جينئ له مې پوُندې اوداغې چې
زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې
څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړم وُم - ماله به دې
سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نۀ
ورکوله .... بي بي دَدې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده -
ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډېر ظلم دې
اوکړو بي بي -

مور لوُر په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو
په سر کښيناسته - ماشوم ئې په غېږ کښې واچوله - هغې ورېتې
ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ
ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پايڅې په خپلو سترګو پورې مښلې -
دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې چړانه
وه - دَ ماشومې ژړا دهغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ
زړۀ نه وينې څڅېدې - خو په خوله ئې هېڅ نۀ شو وئيلے - دَ
ماشومې لوُر سره ئې لکه دَ ليونو خبرې کولې ....'' لوُرې ستا دَدې
ماشومې څڅې نه ځار شم ته ولې دې ظالمې دنيا ته راغلې - تاته دَ
دې دنيا شرمخان نۀ وُو معلوم - تاته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو
زړونه دَ کاڼي شوي دي - تۀ نۀ وې خبره چې دلته دَ نيا ګانو په جامه
کښې قصابانې هم شته ..... تۀ ولې راغلې هُن؟ ستا په ماياندې
هم زړۀ نۀ ږيږيد و - لو نه خو تل دَ ميانو ونه زاړېږي قربانيږي،
نو.... تۀ خو هم زما لوُر ئې کنه تۀ به نۀ راغلې - تۀ به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نهٔ راتلې چې دومره نهٔ په عذابېدې او زما ژوند د رسره هم داسې نهٔ په سروتېکو کېده .... تهٔ مړه شه لوړې - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - دَدې خلقو زا من پکار دي زامن -

یو لوړته چې دپېداکېدو حق نشته بو اے لویه خدایه تهٔ بیا دا لونه ولې پېداکوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې دَ مور په زړهٔ تیاره راغله بې هوشه شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لوړ دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څهٔ وختې ئې څوائې پاس او ختله - ماشومې ئې دَ مور دَ غېږې نه را وُشوکوله په زړنګو کښې ئې ورلره کړه او په انګور ئې دَ خرڅورې کمبل وا چوله .....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخا شوې - دوه میاشتې مور او لوړ دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لوړ نهٔ دَ ورځې سترګه پټه کړه او نهٔ ئې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بېګاه دَ زړغن دَ لوړ سختي معاف شوه .... (غریو) ماشومه کله دَ کلکېدو نه مخکښې اوژړېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده - دَ غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نهٔ ئې سپرلے رولېدو او نهٔ دَ سپرلي نه خبر شوه دَ ماځیګر نسرچې زېړېدو نو ماشومه تورو خاوُرو ته او سپارلے شوه .... مور ئې ژړل دې ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې سترغلې پړسېدلې وُو - دَ مور دَ سینې پسې راوخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وو ـ خو د پښو څکو نښکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانه
خوب اوده وه .... مور شپه په ألوڼ بلوڼ تېره کړه ـ او سحر
وختي چې مُلا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر ادېرې ته لاړه ...
لويه ادېره .... کنډر کنډر ، هيبت هيبت اديره خاموشه
خاموشي ـ زړه لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي ..... کېرچاپېره
قبرونه ـ ډېر قبرونه ـ بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاريه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د يو ورکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو ـ او ښائسته به ولې نه
ښکارېږو ـ د يوې مظلومې تنزېد لې ماشومې قبر خو د تاج محل نه
زيات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ورپرېوته ـ قبر
له يې غاړه ورکړه ـ لکه چې خپله ماشومه لورئ سينې ته رانزدې
کړه ـ بوځو بې واره چغې يې اووهلې ـ او بيا.... ؟ ....
ور لورې تابېګاه شپه په دې خوشې بيابان کښې يواځې تېره کړه ـ
وېرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوډې شوې وې کنه ... لېونې
زما سينه خو هم هغسې ډکه ده ـ راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لورې پښې خو دې بېګاه نه خوږېږي کنه ....
بېګاه خو به دې ډېر ونه و دلاسه ترتقې نه وې وهلي کنه .....؟
او ته به بېګاه په ارام وې ـ بېګاه به دې ايله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه ـ زه خو بېګاه هم ناقلاره وم ـ ډېره ناقلاره ـ
دومره ناقلاره چې زړه مې بس ټق چاودو ـ اوس مې هم زړه

څرکې وهلې - د دا تللو توان مې نه وُ څو تاله راغلم - ما وے چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لُوړې ډېر ښائسته کوړ
دې دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړی کښې اواز اولښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه راروان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد و کمېد وچې دوه اوښکې
توې نه جوړې شوې - دوه ړندې ړنې اوښکې دَ ګونه را بهر
شوې او د دوُو سترګو په ښو کښې لکه سپينې مرغلرې را حصارې
شوې - او څه ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښونه
دقبر په کلونو را توې شوې نو .... د لُور مور يوه آخرنۍ سلګۍ
اُووهله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ او چوودو .... اُو! د بد نصيبي مور
زړهٔ په رښتيا اوچاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد دپاره اونهٔ چوي
نو نور په دَچا دَپاره چوي .... ؟

دَ مور دپاره په زوے او لُور کښې فرق نشته - دا فرق دَجاهلانو
دپاره شته - د ظالمانو دپاره شته - ګني دخدائے په نزد زوے او لُور
يو برابر دي - نو اے دجهالت په تورو تيرو کښې پرتو رونړو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو دقدرت په قانون
کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لُور دَ زوے
نه په هېڅ لحاظ سره نيتُه ده - لُورنو د زوئ نه زياته مينه ناکه ده - دَ
مور پلار دپاره په زړهٔ کښې دَ مينې او محبت چې شانه ډېر جذبات
لري - لُورنو رحمت دے - هم دغه لُور صياله دچا ښورشي دچا دَ
... دچا مورشي - نو اے دخدائے دقانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوڼکو خوا ښیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګوره د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګوره ډېر بوګنوونکی دی - او د زړغن ښځې - ای دیوې بدنصیبې لور بدنصیبې سورې - ستاسو د دواړو ځنځو نه نصیب شه - په دې دنیا کې د دنیا وسپېڅونکو ډېر اوښکې تویې کړې ډېرې اوکړولې - اوس مو د هغه جهان خوشحالی نصیب شه - آمین -

جينه

ه پـه مرګ بـه دواړه سـره مړه شو
ارمان مي دا دی چې به څخښي روښتو شو نه

د مرګ هېڅ پته نه لګي هيڅوک نه دي خبر چې زه به کله کوم ځای او څه رنګې مرم - مرګ ډېر چې اتياره څيز دی د مرګ د پاره د څه نېټې د وخت او د عمر قيد نشته - او که شته نو هم انسان ترې نه دی خبر مرګ يوه ناڅاپي حادثه ده -
مرګ يو ناڅاپي شرک دی چې
په چا راپرېوځي او خپلې ځونړې ښخې ور ته په مړي خښې کړي -

څو مره ماشومان په ماشوم ځته
مرګ د لحد تورو خاورو ته او رسول
څومره ښکلي ښکلي ځوانان چې
د پلار انو د ملاتيي او د ميندو د سترګو تور وُ
د مرګ ناترسه څپېړې
د دنيا نه پورته کړل
څومره پلاران اوتړېدل ؟
څومره ميندې بورې شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې!

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کورونو ته راغلې وي خو د خپل تقدیر نه خبر نه وي

د خپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور.... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخري

سفر دے او هغه کله چې دا سفر پوره شي نو د بدبختۍ او

بدنصیبۍ یو نوے دور په شروع شي.

جبینه!.... هغه ښکلې او ښائسته جبینه.

هغه د ګلاب ګل به ئې چې د مخ نه شرمېدو، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو.

هغه جبینه! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه. دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے.

جبینه ښکلې وه،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه وُ.

که د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوډونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانې به په حجرو کښې ستائیلے شوه.

جبینه که د ګلو غنچه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ججینه که د جو نو دنځو وه، نو اکبرخان د ځلمو آدم خان ؤ.

دوه ښکلې، یو ه پسغله او یو ځلمې

د تره ګور او د تره ځوی.

دوا ړه د یو نیکه اولاد

ښکلې رشته وه - ښکلې جوړه وه - ښکلې سیالان وو.

او ځکه خو چې د اکبرخان مور د ججینې د غوښتو د پاره هغوي

کره لاړه نو .... خدای خبر چې څه چل ؤ.

خو نن ججینې ته د خپلې چاچي راتګ څه بل رنګ ښکاره شو نن

به چې هغه خپلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به تړې او دغه

وجه وه چې څنګه یې چاچي په کوټه را ښکاره شوه ججینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه.

د اکبرخان مور د راتلو سره د ججینې د مور سره خبرې او چپې له.

ججینې د مور او چاچي خبرې اوریدې ذړه یې چې واو درزېده.

ته پوهېده چې دا ولې د ځان نه یې تپوس او کړو ججینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړه دا سې بې قابو درزېږي اې زړه دا سې

بې قابو کېږه مه - که نن ته بې قابو شوې که نن ته د قابو

ته او وتې نو زما د ژوند ټول ارمانو نه به ګوډ ے ځوړه ځوړه

شي -

ججینه ! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه

نو د مور غږ یې تر غوږو شو.

دد ججینه خو ستا سو امانت دے خودې چې کله ستا سو خوښه

وي ،، نچل کور ته یې بوتلے شئ -

لاړه د جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هر وخت
دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یوبل په تصوّر کښې
به یې د ژوند شپې ورځې تیرېدې - د خیالونو او تمنّور دنیا
یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو اوخوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې
د دوو مینو زړونو درزا پکښې په یوتوله وه - حرکت یې په
یو رفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پرقانونې هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخو اپه نسبت زیاته ښکلې او
ښائسته ښکارېده توله فضا او توله ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې را و نغښتے شو -

اؤ ! دوه مینې زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا
اوکړې نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تیرېدې
تیرېدې اوچې اکبرخان د انجینرۍ ډګري وا خسته نو مور
پلار یې د واده بندوبست اوکړه - د واده نیټه کېښودے شوه
جبینه په ګنج کښې کېښناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے
وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ - د جبینې په زړهٔ کښې ویره ګوندی

وه - خدای خبر چې څه چل و چې نن د جبینې د زړه په دروازې
کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو
او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه
ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو نکریزو لږ نکریزو نکه چې چېچل کول د هغې زړه
غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په ګرمو ګرمو اوبو ووینځي - چې دا سوے ئې لږ په قرار
شي - خو جبینې داسې نه شو کولے - ځکه چې هغه په کنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماځیګر
شو - مخکښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اور بل
خور شو ... ښایست ئې په دوه شو هرچا د ناوې ښایست
او ستائیلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو په ټقار کښې ډولۍ د
اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه.

او دې ځائے نه د جبینې د ژوند دویم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره ډېرې ګرانه وه -
په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه و -

د مینې کور و - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبرخان انجنیئر و - او یوه ورځ داسې راغله
چې هغه د اعلی تعلیم دپاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې .

" جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خېرې زر راشم "

" څومره زر به راشې اکبرخانه "

" بس که خېرې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېرشي "

" دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېرشي "

اکبرخانه ته نهٔ ئې خبرچې دَ جدايئ يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېرشي "

" جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خوڅهٔ اوکړم " ؟

" اکبرخانه خدائے خبرچې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے .

ستالندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دو بېږي . ستا په دې تلو کښې

ما ته څېله تباهي ولې ښکاري ؟

" نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دےچې ستا اکبر به کنې تا هېره

کړي ؟ "

" ته په ما داسې بدګمانه ئې "

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې ترڅهٔ حده پورې بدګمانه وي .

زما ستا په مينه باندې باور دے . ولې بيا هم زما زړهٔ ... "

" د زړهٔ نه وسوسې اوباسه . پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي . بيا بيا نهٔ کوي "

" اوخوره دې ماشومې لونګينې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل اوُ دَ جبينې

سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم " جبينې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړ يدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دا دے چې به ځمکني روستو شونه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ کښې پر مخې پر پروته او په چغو چغو يې اوژړل -

هم دغه رنګ تېرونه په ماښاموتو روماښاموته په توروشپو بدلېدل - په هره دوشنبه ورځ به د اکبر خط راتلو - دجبينې سره دَ مينې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبينې به د يو خط ته تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسيدو - او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسيده دَ اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپورو ستغو او بې مطلبه خبرو اونيولو -

جبينې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل لوظونه به يې ورته يادول - دَ لوګېنې خبرې به يې ورته ليکلې - ورته به يې ليکل چې لوګېنه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لوګېنه دې ډېر ياده وي - اوس يې بابا هم زده کړې دي - په تا پسې ژړبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوبد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زه ډېر نااوزګاره يم دومره نااوزګاره چې تاسوته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسوپه سیند لاهو شوه - دَ اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تکه اونخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل زلمي د لندن نه راغلو او دا خبرې راوړې چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ ئې په موټو موټو راوشوکول او کهٔ لونګینه ترې نه خوابنې ژغوا کړے نهٔ وے نوشائد چې په سرئ به ئې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو څپله لُور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې دَ بې وفا اکبرپه شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستا دا غټې غټې کاتې ویلې شي - چې ستا دا چیپې چیپې بانهٔ بوڼدي سوندلاي شي - ویرم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا ددې سپین مخ نه راوُشوکوم خو ...... څهٔ اوکړم هېڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... څو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدائي لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې دردنې او ډېرې سپېرې شي په
جدائي کښې څو د جدائي د ژوند شېبې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زۀ به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي څو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زۀ هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم څو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څۀ زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ټېک کړي دي چې -

هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نۀ قبلوم

هر څۀ وو - دولت وُ جائیداد وُ خپل خپلوان وو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوند وئې مړه شي ....
غم د جبینې زړۀ ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړۀ ئې
ګوټے اولګېدو .... نورے رنځ ئې شو هروختې تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زېړے ماښکر چې په جبینې بېهوشي
راغله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوُغوښته - لونګینه
مور ته رانزدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ئې ټېټې کړې - لونګینې د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سینه سرکښښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو سیلاب داروان ؤ - په ترږ ترږي ژبې دَ لور سره لګیا وه -

بې وفا اکبره دَ ژوندون په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې - لږ څو به را غلے وے - زما دَ زنکدن دا سلګۍ څو به دې لږې یدلي وې - زما څو دا خیال ؤ چې موږ دواړه به یو ځائے مرو - دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره څو ..... اکبره که ستا یاد شي نو ستا دَ رخصتیـ و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به ځنکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یوا ځې روانه ده زړهٔ چاؤدې روانه ده ته خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا ګریوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....

او چې څوانښې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې په زیړ مخ په زیړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غوندې څورې شوې او بیا اوچې شوې -

حِرص

(اسوېلے) او... دچا په سترګو چې د حرص پړدې را واوړي هغه انسان بیا دَ انسان په جامه کښې حېوان شي - حِرصي انسان بیا چېچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - تو به خدایه تو به انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - دد نیا دَ دې څو ورځې ژوندون دپاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښهٔ مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نهٔ کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم دَ سید خان د حرص داستان دَ حال په ژبه بیان کړي - ورشئ اوګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم دَ سید خان په ناپاک کردار دَ غم اوښکي تویوي - ورشئ اوګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان دَ مشر ورور امیرخان دَ مظلومیت قیصه په سلګو بیانَ وي - روښو که تاسو ګل آباد ته نهٔ شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې دَ انسان په جامه کښې دَ شوخ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیرخان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درونډ - ډېر خوب او ډېر دَ عزت خاوند وُ - ددې امیرخان دَ کشر ورور نوم سید خان وُ - دَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جایداد و ـ نو په دغه جایداد د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه ـ هغه په خپل جایداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل ـ او ددې د پاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار ئې کولو ـ
راځئ چې د څه ساعت د پاره سپین خان پرېږدو ـ او امیر خان
له به لاړ شو ـ امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښکارېدے، داسې
ورله خدائے ښوئې هم موړ او دروند ورکړے دے ـ د امیرخان یو
زوے و "فرید" دلسو کالو ماشوم ـ دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل ـ سور سپین ـ غټې غټې سترګې ـ پلن تندے ـ لوړه د سنګه
پوزه ـ فرید په پلار ډېر ګران و ـ ځکه چې هم دغه یو زوے ئې و ـ
نور اولاد ئې نه و ـ نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و ـ امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپخین
مونځ له ښارته تلو ـ هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا
ګرمي وه امیرخان سم دستي پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښارته روان شو ـ او د تلو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې ښهرته لامبا د پاره لاړ نه شې خو فرید چې د غرمې دوډۍ
اوخوړه نو مورته ئې اووے چې زه په ښهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم ـ مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوځې نه اووتو ـ په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو ـ سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهرته باغونو ته بوتلو ـ او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ مېنځ ته ورسېدل ـ نو سپین خان

ناسا پېره فرید د مړي نه اونیوو - په مځکه ئې ناسوملولو او دوا پېره
پنجې ئې ځکه د شوخ د خپل وراره په مړي خپنې کړې فرید د پړي
لټې اوتکولې - دَ ځان د خلاصولو د پړې وسې ئې دکړې خو دَ
سپید خان دَ خونړو پنجو نه ئې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لندهٔ دا
چې بقي سترګې ئې راووتې - په خوله کښې ئې زګونه راغلل او
آخر یخ شو .... فرید ساه ورکړه دَ خپلو ناولو ارادو دَ تکمیل دپارهٔ
چې حرصي انسان د خپل خوب ورارهٔ په وینو خپل لاسونه سره کړهٔ
او بیا ....؟ د تمکنه غوږې په خاموشۍ کښې سپید خان د مور
پلار دَ اړکې یو نیازبین زوے لاش د مځکې نه را پورته کړو او ځنت
دَ نهر او بو ته ئې او سپارلو - چپو لکه دَ مور دَ غېږ ئې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې راغونډ کړو او د ځان سره ئې تل ته
ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړهٔ ناقراره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو دَ مور په زړهٔ کښې قِسم قِسم شکونو
غزونې کولې - پرېشانې زیاتېده دَ زړهٔ حرکت بې وره کېدو -
فرید ولې رانغلو - ولې ئې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته دَ مور زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ دَ فرید په نهٔ لید و څومره څرپکې
څرپکې وي خو مور غریبه نهٔ وه خبره چې فرید سره څهٔ کانې وشوې -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانې نوره هم سیوا شوه - بې شمېره وسوسې
ئې په زړهٔ کښې راپېدا شوې - قِسم قِسم شکونه او ګمانونه

په زړهٔ کښې ګرځېدل - وخت په تېښتې ی سره مخ په وړاندې روان
وُ - لاړو ما پسېخېن په ماښېګی بدل شو خو د فرید هېڅ پته ونهٔ لګېدهٔ -
او تېر ماښېګی چې امیرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فرید مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه رووتو او د
فرید په لټون پسې ئې سړي خوارهٔ کړهٔ خو تر ماسخښتن پورې د
د فرید هېڅ پته رونهٔ لګېده - د امیرخان زړهٔ تنګه او خوړه خو....
هېڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په خپل کشر ورور سېد خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوؤ
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لامبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
دکلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو - سېد خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خواؤ شا راوُرسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یو پې جنګی کښې د فرید سپین لاسونه او پښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوُويستے شو
او په غاړه باندې په شین کبل واچولے شو - د فرید سترګې بچې
بچې راوتې وې - پلار خپل نیاز بین زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د امیرخان زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چُپه خوله خاموش زوړند سر ورته مخ په کلي روان وُو - امیرخان
سر زوئے په خپلو څانګو نو کښې نیولے څکښې څکښې او نور خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریسي روان وُو - او چې څه وخت دا ډوله د باغ منځ ته را ورسیده نو ناګهانه د کلاشنکوف یو بار او چلیده - امیرخان پرمخ دا پرېوتو .... زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لېت پېت پراته وُو - خلقو پرې منډې ترړې او وهلې خو د شپې په تیاره کښې هیڅ پته او نه لګیده چې دا هر څه ولې اوشو؟ دا چا اوکړه .... د کلي نه کټ را اوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هرکله چې دا کټ په کوڅه ورد ننه شو، نو روښې زړه به درته هغه نقشه څنګه بیان کړم - ماسره دومره درد پېدا لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې زړه په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم - د تورین د مور هغه لېونۍ لېونۍ چغې هغه څیرې ګرېوان او بېسر .... توبه خدایه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکاریده لکه چې د آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلومیده لکه چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچته سلګۍ یوه داسې سلګۍ چې د هرچا په زړه کښې ئې پرهر جوړولو - هرڅوک دا سرخان او د هغه د زوے تورین په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته - ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د غبرګې جنازې د کوڅې نه اووتې، نو د تورین د مور لکه چې زړه اوچودو - په زړه باندې ئې داسې تیاره راغله چې دغه تیاره بیا په دنیا بدله نشوه - دغه تیرې د امیرخان تبر او د تورین مور هم د قبر تورو تیرو ته اورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

رپوټونه وشول - تفتیشونه وشول، تپوسونه وشول خو ددې ورانې ماشورې سر ته بسکاره نه شو - لاشعوري طور د سپند خان حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو د هغه حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په ږیره خس وي -

سپند خان خپل ضمیر ملامته کړ و چې دا مې څه وکړه - د جایداد د پاره مې رول د خپل نیازبین وراره په مړه زور کړو - او بیا مې د خپل مشر رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څه وکړه دا ما ولې وکړه - لنډه دا چې د سپند خان مړضمیر راژوندے شو - او دے ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې راواخستو - کړدنې ئې ملا ته واچوله او په کوټه ووتو ......

سپند خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل - او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپند خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپند خان نه قدرت انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپند خان ژوندے - د سپند خان کورنئ د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به د خلقو یاد وي -

رونو راشئ او ګورئ د ګلا آباد کلي هغه کنډرونه نن هم د امیرخان په مظلومیت او د سپند خان په بربریت د غم اوښکې څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپند خان دوزخي - د الله تعالی انتقام ډېر بوګنونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک وي - اے د دنیا په مال او جایداد پسې لېونو رونو مه کوئ ظلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه کوئ - چا ایږدا دونه چا ځان سره قبر ته نه دي وړلي - مزکه چا ځان سره په سر نه ده کړي ځولي - دا هر څه به پاتې کیږي ونکي دي - دا هر څه به د لته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلې شي - نو بیا؟ بیا دا چي د حرص انجام ډېر بو ګنوونکې وي -

ه

ارمان به هغه وخت کښې در شي
چي کښته دي وا خلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیر کاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نیکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا د وېرې نهٔ ئې حراموته شا کړېده - بدو چاروته ئې شا کړېده - او داسې انسانان هم شته چې دچا د ژوند هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - مانهٔ پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هرچا سره د ذرې ذرې حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

د لوی خدایه مجرم دے او د دې جرم سزا به ورکولے شي . هغه لوی خدایه دوزخ د گنهګارانو د پاره د مجرمانو د پاره . د قاتلانو د پاره د منکرانو د پاره جوړ کړے دے . په دې وجه زهٔ در ته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کیږئ مه . داسې بې سره کیږئ مه . هسې نه چې اوبهٔ د ورخه تېرې شي نو بیا به کورے خبره کېږ نه شي . هسې نه چې د ژوندانه گهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به گورے د توبې وخت هم نهٔ وي .

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې . مونږ نیکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے شو . چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو . چې د گمراهئ او بدنامئ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نهٔ شي . چې په ناپوهئ کښې د تباهئ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو .

اے عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے . په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف د عزتونو خاوند . د مرتبو خاوند ئې .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي . چې انسان د انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند تېر وي . چې انسان په ښغه لار روان وي . او هر کله چې انسان د انسانیت له دائرې نه او وځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي . چې انسان د انسانیت د چوکاټ نه بهر او وځي نو بیا تړې انسانیت هم ~~انسان غوښتي~~ -
.. نو شرمخ دارل کوي . شرمخ ماتول کوي . شرمخ خوړل کوي نو
هله چې ... وي . چې د لوږې دلاسه مجبوره شي . چې به

ګېږه نه رشي نو هلته .... کني چې په ګېږه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې بېنچې ستړې په خوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض پرې نهٔ کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو دا رل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړي غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے رونړو! زهٔ تاسو ته دا افسوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب را کړئ چې که دا سې انسان ته کښې شرم ښهٔ نهٔ شو دا سې انسان
کښې د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نهٔ وتو -

ولې پرې نهٔ وتو - که دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرم چې
کار ئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو دا رول دي - که د غه شرم نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړه را کاږي
بد تر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځهٔ کوئ - دا خبره
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا او وایئ چې سپی ترڅو پورې وارنهٔ وي را اوړے
نو سپي پرې بانډې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
ګنګښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو مثال قدر له هم زمونږ په
مخکښې نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل
مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل او نهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره او نهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالی ورله د اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه اوځي - نو دے د حیوان
نه بدتر شي - په ده باندې ستر کې پټې شي د شرافت ټول
زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے
بیا خپله نهٔ پیژني ، پردی نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم -

چې اے رونړو داسې انسان کښې د انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان کښې د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان کښې د سپي غونډې
د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه ستر کې او ژبه د انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم
دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه
نهٔ وي داخو بیړه نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان ویلے شم او نهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان د الله تعالی د طرفه مقرر کړے شوُ حدونو نه تجاوز
کړے دے ده د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

۲ - لویه خدایه ! ته په خپل فضل و کرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه بد کښي تمیز اوکړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به دالله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رُخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد دپاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد دپاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښي ناروا نهٔ دے - د مور پلار دپه بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اتل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ، داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرې نه بچ شوے وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ - او نېکي او سلګې چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغه ملګرے شوے وے - سلګې چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند يوه سلګۍ وه يوه داسې سلګۍ چې دهغه دَ زړهٔ پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ زړهٔ د مسېد ونګو پرهرونو نه به راپورته کېدهٔ - دَ هغهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره په د شمشېر کاکا دا خيال وُ چې ګني درد به لږ قلار شي ځرېکې به لږې په آرام شي - خو دهغهٔ دا خيال غلط وُ دردونه او غمونه، ځرېکې او فريادونه اوس دهغهٔ دَ ژوند سره بېخي غاړه غړۍ شوي وُو - او چې ژوند ختم شو، نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وينه زغلېده او نهٔ دَ هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ هغهٔ په سينه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ د زړهٔ دَ تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ يخ يخ شول - چې شمشېر کاکا يخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهاکي او ځول او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ يم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات څهٔ وُو - چې تا به ځومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودلې وي - چې تا به ځومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ژړلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې نیاسته شه - دَدې کماخ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالو نه ډک شه - ځکه دلته دَ دنیا په اوسېدونکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشیر کاکا دَ ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - دَ اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا د پاره چې د چا دَ زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

دا سې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشیر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشیر کاکا دَ خوشحالۍ هېڅ حد انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائېداد مالک پېدا شو - دَ هغهٔ وارث پېدا شو دَ هغه ملاتړ پېدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر دَ پلار ایکې یو زوے، دَ مور دَ سترګو تور او دَ پلار دَ زړهٔ ټکور ډېر نیازبین وُ - دَ مور پلار د غه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له نخېره ګل شېر زلمے شو، او شمشیر کاکا دَ ګل شېر په وادهٔ کښې سستي اونهٔ کړه او سمدستي ئې ورله وادهٔ اوکړو - دَ ګل شېر دَ وادهٔ په

ړومبي كال دَ گل شېر مور مړه شوه شمشېر كاكا كونډ شو - يو اځي شو،
دَ ژوند په لويه لاره تک خو يو لوے شوانون وُ خو شمشېر كاكا دَ گل شېر
په ډاډ دَ تنهايئ احساس ځان ته نزدې نهٔ پرېښودو - دَ گل شېر
بچي شو - ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې كاره پرزه شوه - كله كله به د خپلې تنهايئ
احساس ئې په سينې پورې نيولے وُ - دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ -
ځكه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالئ روس گل شېر پورې غوټه
كړې وې - او گل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډكو سكه
بې مهاره روان وُ - دولت وُ جائيداد وُ - دومره جائيداد چې
گل شېر پرې خاني كوله - دا جائيداد د گل شېر نهٔ وُ پيدا كړے - دا
دَ شمشېر كاكا دَ سر خېرات وُ چې گل شېر پرې خاني كوله - گل شېر
خاني كوله او د هغهٔ پلار شمشېر كاكا په خپل كور - خپل جائيداد كښې
دَ بې ارزئ ژوند تېرولو - هر څهٔ ئې ليدل - د گل شېر سلوك او رويّې
ته ئې كتل خو په خوله ئې غږ نهٔ كولو - ځكه چې گل شېر د پېر
نياز بين وُ - دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله گيله هم دله
هم نهٔ شوه كولے - خو د خپل نياز بين زوے په بې رُخئ او بې
پرواهئ به هر وخت غمژن وُ - او چې دَ شپې به په كټ كښې
پرېوتو نو ټوله شپه به ئې په سترگو كښې تېره كړه -
دېرو غمونو او فكرونو شمشېر كاكا د زړهٔ په رنځ اخته كړو -
سالنده ئے ئې مذكرے شو - لاړو هغه لوړ دنگ شمشېر كاكا په بړبوډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخي او د سینې خرنجارې
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول. او د پلار د سینې
خرنجارې د بې واره ټوخې او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوې وُ.
او رښتیا خبره خو دا ده چې زوې له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نیکهٔ ته نږدې شي نو په دې
وجه کل شپې په کور کښې یو خوا ته وړه غونډې کوټه کښې وه هغې کښې
د پلار کټ وارچولو د اوبو منګې ې ورته کېښودو او کټورې ې پرې
سکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنیا خاوند شو.
تنګه ترشه کوټه ځان له یو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لاړه وه او
نهٔ به ورله څوک راتلل. ټوله ورځ ټوخې بلغمونه او تنهائي
د هغهٔ ملګري وو. دغه ې کور شو، او په دغه کور کښې به دښتهٔ
جائېداد خاوند. دښتهٔ زوې پلار شمشېر شپه ورځې یو اڅې پروت وُ.
او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټې زوې اسلم د نیکهٔ کوټه
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نږدې کړو. په تندي ې ښکل
کړو او ورته ې اووې چې. بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږدهٔ.
او هر کله چې اسلم د خپل نیکهٔ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
ې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او د نیې رنیې اوښکې ې د سترګو
نه بهېدلې. د اوښکو بهېر د بابا د سترګو نه راروان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو..... "ته ولې ژاړې بابا یخنې
دې کېږي او د درېږه چې کمبل درله راوړم" ..... نه بچیه زما
یخنې نهٔ کېږي. زما څوک مې کېږي. زما په سینه کښې اور بلېږي.

"نه بابا نن ډېره يخني ده - او دړېره زه تالا کمبل راوړم"

"نه .بچيه زه اوس د کومې يخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوی يم - اوس زمانه ګرمې کېږي او نه يخني"

.بچيه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په بڼه راشې ستاسو
دغم د آواز نه مې خدای ساته - څه .بچيه لاړ شه لوی شې -
راو .... اسلم چې کور ته راغلو نو پلار ته يې اووې چې
د بابا ډېره يخني کېږي - نو.... کل شپه ډېر په .بې پرواهۍ
سره زوی ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پر ته ده هغه را واخله او وا يې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه يې قينچي اوغو
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قينچي څه کوې .بچيه -
اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځايه کړم نيمه به
په بابا واچوم او نيمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپه لکه چې
د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې
احساس يې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار يې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کو ټنهې ته روان شو
هغه کو ټنهې ته چې پکښې شمشېرخان .بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د کل شپه پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و ....

زوئے پلار ته په پښو پړېوتو د پاره روان ؤ زوړ نی سر -
ملامته ملامته چې دکوټنۍ دروازه ئې لرې کړه نو په پلار
ورپړېوتو .... ده بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
ته بخښنه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) دَ اوښکو سیلاب دَ ګل شېر دَ سترګو نه روان ؤ -
شمشېر کاکا خپل زوئے خپلې سینې ته رانزدې کړو - دَ سر
وېښتو کښې ئې ورله ګوتې وهلې -

ده دا ستا وېښته خو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا دَ دې وېښتو نه خو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په ورکوالي به ترې خېتو - بچیه دَ مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانزدې کړم
او ستا دَ وېښتو دا مراوې خوشبوئي یو ځل بیا زما
په سږېنو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
ورسي - خو بچیه تهٔ جوړ ډېر نا روزګاره وې دومره ناروزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولے -
... خو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
روځي - خدائے دې خوشحاله لره تود باد درباندې او مه لږه -
دَ ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قلار شي - او زما روح په
آرام او اطمینان سره اوځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنګۍ دوره راغله - تو څه شروع شو - سالنګ لنډ شوه .
او یو ځل چې شمشېر کاکا یوه اوږده سارا کښله نو بیا واپس نهٔ
شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا د غې سا هم د
شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او
شوارونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو
پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر
یُې اوږدل ډېرې اوښکې یُې تویُې کړې نو د وس هیڅ هم نهٔ شو
کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

۔ تر ورخه تېرې او بهٔ بېرته نهٔ جارو ځي
نهٔ جارو ځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مېښنان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځاے حاصل شي داسې به کوم ځاے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو کونجو. د دې مصیبتونو او دردونو چاودون نه د ژوند یو څو ګړۍ په آرام او اطمینان تېرې کړي. په دې دنیا کښې خو ژوند د پرېکړان شو. هر طرفته خود غرضي او فریب دے. اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه. دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترګو هم د حرص پرده راواوړي. مور هم د نام و نمود په څرې سېلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي. دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوے. د زلمي زوے د فرمان بردار زوے په ژوند کښې ازغي او کري د هغه د ځوانۍ په لار کښې غنې چوکه کړي. نو داسې مور ته به هم څوک مور او وائي. داسې مور هم کني هغه مقدسه هستۍ ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه او وېم نو. په دې حقله خو زه خپله راے نشم ورکولے. زه په دې حقله هېڅ هم نشم وئيلے. ځکه چې په دې کښې د څه وئيلو هډو ګنجائش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته؟

رونړو! زه د تاسو نه پوښتنه کوم - تاسو ماله زما د دې پوښتنې جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس اوګرځوي دوه کاله پرې یاندې د زړه وینې او څښوي بیا چې د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیرې کړي - بیا چې په زړه چاودون او شوانځون ئې لوی کړي نو دغه مور هم کې د دغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد باندې ظلم کولې شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او مصیبتونو کړنګ ته ورلېږه کولې شي؟ ..... تاسو به وائی چې نه، مور دومره ظالمه کېدې نه شي - مور دومره سنګدله کېدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکره وي - اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند څوک په خپله نشي ناقلاره کولې - خپله د زړه ټکره څو اورته د خپله لاسه نشي ورلېږه کولې، خو ..... رونړو شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بیا چې د دنیا لالچ او نام و نمود ور باندې داسې سترګې پټې کړي، چې د خپل زړه ټکره په خپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته ورلېږه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت به ئې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هر وخت به ئې د مور څولې

ته کښل. هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه. اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه. د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې. د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه. د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې. او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه. د اسلم د مور ارمانونه زړه پېدل د کښلو تون د دې ارزی
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرې شوې او هېرې شوې.
اسلم ډاکټر شو. د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو. او اوس لکه د نورو میانو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر د واده د څخرو د لیدو ارمان غزونې
اوکړې. هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه راننه کړي.
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه. د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیښ ئې وه. د دۀ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نۀ وه
ګل سانګه خو د دۀ د ترور لور وه. چې د دۀ په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول.
ګل سانګه د اسلم سیاله وه. او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د گل سانګې د پاره د مينې تاج محل د پخوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ کښې اکثر د گل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د ارادونه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو د دولت پردې راوړېدلي دي - د هغې نه خپله غريبي هېره شوې ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې په خيال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پيسې ګټي - د کوټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي۔ نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خيالات بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او گل سانګې جوړ نه برابرېدو - ځکه چې گل سانګه غريبه وه - تر لسم پورې تعليم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعليم ډېر کم وه - هر څو که گل سانګه د اسلم د مور خورزه وه سکه خورزه، خو هغه سکه خورزه که هرڅو د دې خورزه وه خو غريبه وه، او چې غريبه وه نو د مور په خيال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېدو ځکه چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پېټکه مور ته جولۍ کښې اچوله - نو بيا؟

بيا دا چې د اسلم مور هيڅ کله دا نه غوښتل چې د گل سانګې او اسلم د رشتې په حقله پخوانۍ لوظ له عملي شکل ورکړي - نتيجه دا شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورکړ او ليږلو چې لور دې سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سياله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا لور ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده کوم نو ...... دچا عزت دا رو کړه دَ چا یارو خلقو کړه - دَ جرګو مرکو خلقو کړه ..... دَ مور دا انکار دَ اسلم دپاره دَ شیطل آسمان تندر وهٔ - مور دَ سترګو په رپ کښې دَ زوے دَ مینې په دُنیا اور او لګولو - دَ هغهٔ دَ مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زاری اوکړې - منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پر پوتو چې مورې دا ظلم را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما دَ تُرور لور ده - زما په نامه نا سته ده - دپخوا راسې نا سته ده، مورې او به شرمېږو - په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمېږو - دَ خدائے خاطر اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

خو دَ اسلم ذارو او منتونو دَ هغه مور دَ خپلې ارادې نه منع نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شوې نو خبره خوره شوه چې دَ اسلم مور دَ اسلم دَپاره دَ کوز کندي دَ خان کاکا لور اوغوښته، او دخان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه - هرچا واورېده - دَ هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې دَ اسلم په تصور کښې ئې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره دَ نوي ژوند سوچونه ئې کول دَ اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې چې دَ ځان دپاره دَ مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز دَ هغې دنیا دړې وړې کړه - دَ هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه و ویلي شو او نه یې څه کولی شو. هغې غوښتل چې سینه ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سینه ته ټوپ کړو او نه یې جاموته اور پورې کړو. غم یې زړه ته واچولو. چُپ یې اونیوو. هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي. هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه. نه د روټۍ فکر او نه د جامې. بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو. خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو. ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره کړخولو.... آخر اول ټوخے، ټپه ورځ ټوخے - هر وختې ټوخے، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه کونهې اونښتل. او دغه کونهې د ننه دننه د ګل سانګې پوپوس خوړو. د ګل سانګې اینه یې خوړه. د هغې زړه یې خوړو.

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وو. مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې بچیه پردې لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي. اسلم به مور له هیڅ جواب ورنکړو. خو په سترګو سترګو کښې به یې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم. خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم داغسې ارمان پاتې شي. شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د لیدو ارمان پوره نشي. اسلم به هر وخت

ځان له ناست وه. د فکرونو په تاو به ځنګېده. نه به کلينک ته
تلو او نه به يې مريضان کتل. د هر څه نه يې زړه موړ وه. ورځ
په ورځ به يې صحت پرېوتو. داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه
وي، ډېر ناجوړه وي. خو که ناجوړه وي نو بيا دې د ځان علاج
اوکړي کنه. دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه
مرض په علاج د هرچا نه ښه پوهېدے شي. خو.... هغه ته که
خپل مرض معلوم هم وه خو علاج يې هغه سره نه وه. بلکې د هيچا
سره نه وه. د يو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په
زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو..
ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسور چې رغېدل
ترې نشته، هغه ناسور چې انجام يې مرګ وي. نو اسلم په ناعلاجه
مرض پرېوتو. مور ډېرې منډې ترړې اووهلې. ډېر علاجونه
يې اوکړل. په ډېرو ډاکټرانو يې اوکتلو. خو آخر ډاکټرانو جواب
کړه. ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بيعه
نه شي اخستے. هسې ځان مه کړه وه..... او آخر يوه ورځ زېړے
ماځيګر چې د ورځې نمر ستړے ستومانه د غرونو نه پناه کېده و نو
اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه. ځان سره يې کښېنولو له او ورته
يې اووے.

"مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېدو ده. په دې کښې
شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره يوه لويه صدمه
وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هيڅ نشي کولے

موري زما په زړهٔ کښې پرهرونه دي - زما د زړهٔ نه وينې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړهٔ اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما زړهٔ سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
ل
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زهٔ تاته داسوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سينې
ته ئې رانژدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نوړيدے
نشي - دا به زموږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موري د
ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس او باسه - او
...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړي)
(راسو يلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... يوه ورځ
غونډې سلګۍ ئې اووهلې او د دواړو وښکونه ئې دوه
څاڅکي توئ وينه دراروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړهٔ او چاودو .... څومره توره وينه وه، او توره
به ولې نهٔ وه،.. چې د هغهٔ په زړهٔ او سينه کښې
اوربلېدو اسلم مړ شو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څهٔ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته د نېے او چې کلکې
سترګې ئې انځوا د يخوا واړولې - خو .... په خوله ئې
هيڅ او نهٔ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتني پېغلې ژړلے هم نشو ...... په
شونډو شونډو کښې ئې دومره قدر له اووے چې ....."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ترورې زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړه چاودے لاړې -
ته خو ډاکټر وې .... د ترورې ډاکټره زویه تا خو به د نورو
خلقو د رنځونو علاج کولو، خو د خپل رنځ علاج دې ونه کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان وسپارلو - تا نه خو زړه ښځه ډاست
ښځه یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله وکړه ..... اسلمه! زما خو
هم ډېره موده کېږي چې زړه چاودلے دے - ما خو چې ستا د
کوژدنې اورېدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړه چاودلے وُو، خو ما
ددې هر څه مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ ډاډ هر څه تېرول،
خو چې ته هم لاړې نو .... اوس به دې ژوند کښې څه پاتې شو.
اوس به زه دا ژوند د چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول خو
ګران دي - ډېر ډېر (اسوېلے) په ټول سانګې د توخې دوره
را غله ..... ډېره سخته دوره وه - او د څه ساعت توخې نه
پس ټول سانګه غلې شوه .... چپ شوه ..... خاموش شوه - مور
ئې را منډې کړې خو ټول سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله
زړه او چولو - او زړه چاودې د دنیا نه لاړه -

صبا سحر له د یو کلي د یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې.
دواړه ځواني مرګان وو - د دواړو زړه چاودلے وُه او دواړه په
یوه اډیره کښې خاورو ته وسپارلے شُو - ټول خلق خفه وُو - ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې د اسلم مور هم وه ..... بېرسر
پېښې آبله پښې - سېرې ګسې وات - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل.
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اؤ ورته اووېم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوے دشمنې ! خپل زوے دې دخپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوے خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوے نه، د خپلې خودزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستۍ د سره زار شوه ..... اسلم او کل سا تګه دوه انسانان وُو- دوه مئینان وو- دوه شهیدان وو- الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مُقدّسه هستي

روڼو .... څوړو روڼو .... نن به د څه ساعت د پاره
خنداپرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې و شټې پرېږدو
را ځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه ..... د دنیا
د دې نظارونه د څه ساعت د پاره یو خوا ته لاړ شو .... لږ تنهایي
ته لاړ شو .... لرې نه .... یکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو ..... د خپل زړه پردې
به لږې اولټوو د دې خپل زړه نه به لږ تپوس او کړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقلاره يې ....
ته ولې پرېشانه يې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته ـ ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د نا قلاره زړه د پاره قرار شته ،
د پرېشانه زړه د پاره تسکین شته ـ څو که چرې مونږ د خپل زړه نه
تپوس او کړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څه شته ـ هر څه پیدا کېدونکي
څیزونه دي ..... هر څه موندے کېدونکي څیزونه دي ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پرېشانه کېدے شي؟ .... راځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګوري چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او کنه .... راځئ چې دا خپل سرونه هغه لوئے الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - راځئ چې دَ انسان خوشامندي پرېږدو - راځئ چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو تند خولې واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده ګکولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه اوغواړو ..... یو حَل نه، دوه حُل نه، درې حُل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور ده .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دی - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دی - مینه ده، محبت دی .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولی شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولی شي، نو اې د میاندو ځوانانو! ستاسو دا زړونه کښې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کښې دا سې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې يې هم رالړزولی نهٔ شي ...؟

اې روڼو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګونځو ګونځو کرښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په دا سې مخ باندې، د اوښکو سیلاب کښې زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي ....؟ مور د کور برکت دی .... مور د کور عظمت دی ... مور د کور رڼا ده - اې د شتهٔ میاندو ځوانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور د نیا مو قائمه پاتې شي - مورمه ژړوئ مورمه خفه کوئ. مورمه زیږوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوندا به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کښې یل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې موبن چغې وهلې چې .... "وی مورې مړ شوم" .....

ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویریږئ - د هغه موقعې نه اویریږئ چې مور سر سړتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولادنه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په د غه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په د غه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د د غه سترګو په کګو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په د غه سترګو کښې د د غه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په د غه کګو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا موئ - په د غه کګو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نښتر، صرف او صرف مینه ده.

اے رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور مثال د ګل دے. ګل یو غوړېدلے ګل یو مسېدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مُسکے وي، خو چې تو څو د خزان سپېرو یادونو نهٔ وي وهلے خو چې د خزان سپېره سیلۍ راشي نو ګل مراوے شي ګل اوړېږي. او مور؟ د خزان سپېرهٔ یادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مُسکا شي ختمولے نهٔ. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مُسکۍ وي، ان کهٔ د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي. مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړهٔ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څهٔ هم وشته نه.

اے رونړو! د هغه زړهٔ خیال اوساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي. د مور زړهٔ د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره نفرت راپیدا نهٔ کړو. بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي .

نو اے رورنو! داسې هستي - داسې خوږه مینه مور هم ګڼي د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لاچرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلېږي .... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناراموډکېله د میاندو په زړونو پولۍ راختلي دي - د هغوي د ظلمونو دلاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې دي -

اے رورنو داپولۍ به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي ... او زه تاسوته په یقین سره وېم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورے .... لولپه به شئ کورے - مه کوئ رورنو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مورسره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلېږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر .... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت څونډ تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پرېشانۍ او مصیبتونه موختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېدو دپاره یو آسانه لار ده -

" سزا "

ورستي پيار وُ چرګانو کلي په سر راخستي وُ - جُماګل د چرګانو بانګونه اورېدل - خو اوخ يې وارولو او مخ سرې په برستن کښې راونغښتل - خداے خبر چې څهٔ چل وُ نن د هغهٔ زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو - نن د هغهٔ زړهٔ وېرېدلو چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده شي چې د سبا کېدو ويره هډو ورکه شي - هغه د شپې نه په رښتيې کښې تخم شيندلے وُ په دې نيت چې سحر وختي به رېبي اوهم ...... هغه ته رېبے او شيندلے تخم دواړه ياد وُو - خو بيا يې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو ..... شپهٔ ساعت تېر شو - د کوز کنډي د جمات نه د بانګ غږ يې تر غوږ و شو ..... د ډېر خوږ اواز وُ - د دے د بانګ د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو - د دے په دې نهٔ پوهېدو چې دې بانګ کښې په خوا ئ خوب او د ډېاره کوم پيغام اورولے شي - هر څو کهٔ جُماګل د بانګ په معنو نهٔ پوهېدو خو دهٔ له يې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر بانګ دهٔ ته مرګ را ياد کړو - د دے يې په دې ياندې پوهے کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

نه دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زه .. زه
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوئي به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوئے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څه کیږي لویه خدایه، دا به څنګه کیږي ؟
داسې خو او مه کړې خدایه .... ما خو د دوئي نه مخکښې
مړه مه کړې - د دوئي د سر نه خو زما سورے پورته مه کړې
.... خو سمدستي د جمالګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه ئې تپوس وکړو، چې ما د دوئي نه مخکښې ته
مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زمانه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپیره آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کُسلتوب د
سپیره ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه
کړې خدایه د فقیر ګل بچې مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقیر ګل زمانه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زه به چا ته وېم بیا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څه خوند وي؟

خدائے خبر چې څه چل وُ چې نن دې ګسا... روا وي ګمودره

خیالاتو دجما ګل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ .... د مرګ

اوږوند دې شمېره وسوسې وو ورانه ما شوره وه چې د

جما ګل زړهٔ او ذهن دواړه يې پرېشانه کړي وُو .... آخر

راپاسېده و قُلبه يې راپرانسته جغ يې ورته په غاړه کښې

واچولو او ښځې ته يې اووے "چې ښتې ته ما پسې چاے

مهٔ راليږه زما طبيعت خراب دے - غومې له سُکړک او

شوملې فقير ګل له ورکړه چې ښتې ته راوړي" -

قُلبه مخکښې او جمعه ګل ورپسې دکوڅې نه اووتو- قُلبه مخکښې او

دے ورپسې - او هغه خيالات په ذهن کښې بيا راتازه شو چې

کهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بيا به څهٔ چل کيږي او کهٔ دوئ مخکښې

مړهٔ شول نو بيا .... بيا به څهٔ چل کيږي ؟ هم په دې پرېشانه

خيالاتو کښې جمعه ګل ښتې ته اورسېدو .... زر زر يې قُلبه

په ښتې ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته

هلو د وخت اندازه اونهٔ لګېده څو چې سر يې راپورته

کړو نو نمر نيم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه ګل زړهٔ سپين

سپين کېدو .... دکلي په لارې يو نظر واچولو خو فقير ګل

ښکاره نهٔ شو - دهٔ بيا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې

يې اووے چې فقير ګل دو تېر راوړي نو، نو ما به

دا لږ غوښندې وښکے اړولے وي ....

نو .... په دې کښې دکلي نه نمبردار سرے راوليږلو چې خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غلي دي. ټهول دهقانان راغلي دي نوراً حجرې ته راشه -

زمونږ ټهول کلي دد نې اکي يو خان جاګير ؤ - اود کلي ټول

دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځيده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو

سم کړې کټ کښېنې لکه د فرعون کښېناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

دارسولو او ګېرچاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کښېناستو -

خلق په يو ټوګو د سلام د پاره راوچليدل او په مزکه د پښو

په سر کښېناسته نو خان ګېرچاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول راغلي وو - ټهول د سلام د پاره حاضر شوي وو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه ؤ - د خان سترګې

د ډېرې غصې نه برګې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل څه شو؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيند لے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پټهم

نو در ځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه رونه نګيده، د خان سره ئې اووے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان پسې ئې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل یې لاس نیولے راوستو ـ جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پېش کړو ـ خان نهٔ
سلام وا خستو او نهٔ یې د دهٔ په عذر غوږ اوګړولو ...
حکم یې اوکړو چې په څلور بولي غوږونه او نیسه ......
جمعه ګل په چیغه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډیره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي څو د لسو منو نه به سپاوه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لد رسي تمکولې .... حکم اوشو چې
دا تیګه جُماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل ـ
دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده
.... تیګه ډیره درنه وه ـ جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ توے نشوې ـ

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ ـ په تادي تادي
ټکیاوه سکرکان یې په تنور کښې پورې کړې وُو ـ هغې سره
د جُماګل فکر وُ ـ هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي ـ ډیر به اوږے وي نو چې
روټۍ وړله زر اولېږم ـ سکرکان یې را اونړول په دسترخوان
کښې یې زر زر اوتړل ـ شومله یې په بټکي کښې وراچوله
اوزوے ته یې اووے چې چیغه په منډه پېښې ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا د خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته یې

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیګه یې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز وکړو - سرتور سر پښې اسبله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې.... مور او زوئے دواړه په
ژړا اسکولا په حجرې را ننوتل.... د جمعه ګل تهبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیر ګل
یې ورته په ښو کېښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړېکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه.... خو د
خان په زړه کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د تهبر ژړا اسکولا
او د فقیر ګل چغې د خان کانړے زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه ګل فریاد او دوړه په کمه و شو.... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تهبر هم ژړل او ورسره
یې ګریوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښته یې
هم په موټو موټو راشوکولې وو - ډېره د غم ننداره
وه خو.... د خان غصه نه سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څه وړه ګستاخي خو نه وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لويې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیګې د لاندې ساه
وکړې چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

کولو جُرأت ونهٔ کړي ..... او چې لږ ساعت تېرېدو نو جمعه ګل یوه سلګۍ ووهله او ..... فقیر ګل یتیم او د فقیر ګل مور کونډه شوه.

انا لله وَ انّا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسو پلے) تېر ماښختن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شړ شمو
ډيوه تته تته بلېده ..... دَ ډيوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو څو خپل ځان ته خبر چې دَ هغې دَ سترګو نه
خوب نن کوم ځو اېښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپېغورو دا خبره دَ ځېلو معزو نه اوباسي
...... چې " لاس دې آزاد چې څه کولے شې اوکړه " ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځېلو مغزو
نه ئې اوباسي خو ...... خو نه ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په
سينه کښې دَ سپېغورو خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوئے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختيار کړي ... خودکشي اوکړم ؟ خو ...... چې په کټه
کښې په خوابهٔ خوب اودهٔ ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي ؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم ؟ ..... ځان
اووژنم ؟ چې دَ خلقو دَ پېغور نه خلاص شم ؟ خو ......
دا سرې ځولي ماشومان چا ته پرېږدم ؟ ...... دوئ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کوي ؟ دوئ به څه خوري ؟ دوئ به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوئ به بیا خیرونه غواړي ؟ ......
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بیچې پردو
کوڅو کښې لوغړ پد وته نشم پرېښودے -
(اسوېلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تورې لوګي داسې ښکارېده لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځاے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتې سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دښمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جائېداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند نه
تېرولو - دغه د نادارۍ ژوند چې نورې نشو تېرولے -
هغه نورې ناکام نشو کولے - او د سپڼورې دې خیرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل دېبل ... "په شته جائېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جائېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جائېداد
سپڼورې ولې خېټه اچولې ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
اَن که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د دوستې پار په
بوکنډو نکې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو ....

ګرېدنی یې کسې اوږې ته او ټوپک یې ښي اوږې ته واچولو -
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ..... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشېر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته یې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشېر ته هم خپله
ساه ځنې لنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشېر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې ځنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه ټوټه ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه یو د
سپېغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور ځنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز ځنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

لمنې نه د سپفوړ د پېغور داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
به وتې ګولۍ والوځوم ځکه چې د سپفوړي په سرو وینو
د خپلې لمنې دا تور داغ د تورې نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کرکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوڅې نه راووتو - د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور و - یوه یوځنګونکې خاموشي وه -
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوب اوده وو -
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بېهوسارو او د
پړانګو په سنګرونو کښې اوده وو - شمشېر په تند وتند و
قدمونو کوز کندي ته روان و - په زړه کښې ې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ې تېز پدو -
نبضونو ې ټوپونه وهل سا ې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېر خپل منزل ته ورنزدې شو - د سپفو
د کور لویه دروازه ورته نېکاره شوه نو ده ټوپک د اوږې
نه راکوز کړو - چارچړې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نزدې جمات د منارو نه د لوی الله د لویې کلیمه
الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ وېلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولې
شو - خدای خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
یو نوی طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانګ دغه دنیا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دی څومره زړه راکښونکې

آواز دے - ملابانگ وېلو او شمشېر د خپلو احساساتو په

سینه لاهو وه ..... خو خدا ئے خبر چې څه چل وه چې نن دے

بانگ شمشېر په دې حقیقت باندې پوے کړو چې دا دُنیا

فاني ده - د دنیا ژوند د شمشېر څوورځې دي - د دې دنیا

هرڅیز فاني دے - دا هرڅه به د انسان نه دلته پاتې شي -

دوه لاس او دوه پښې به تش ترې نه روان شي خو د دې باوجود

هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو

شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل

انسان په مرۍ چاړه راکاږي - یو رور راپاسي د بل رور د

پښو د خوپې نه نوړی دا وُشوکوي یو رور راپاسي د بل

رور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم

دے ؟ څومره زیاتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال

بچ سره ..... د شمشېر زړه وېرې اونیوو ..... ربنډے پرې

راغلو - هغه زړه چې څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام

په لمبو غرغنډې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې

کړې هغه او رتې یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...

نه نه زه به هیڅ کله د جاېداد د پاره د رور په سینه

کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله

تورسرې ورنداړ کنډه نه کړم - زه به هېڅرې خپل

وریرونه په لارو کوڅو کښې نو غرېږ وشه ورنکړم - خیر

دے که زما بچي نه وي، خیر دے که زما په جاېداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده، ورور څوک دے؟ زما رور دے کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وینه ده - زما مټې دي - نو ..... خپله وینه هم څوک په خپله تویوي - خپلې مټې هم څوک د خپل ځان نه پخپله پرېکوي؟ ...... نه نه داسې نه شي کېدے - داسې به هېڅوک ونه شي - زه به هېچرې داسې ونه کړم ......

سپفور د مزکې آمدن څه تول خو پخپله کېږه کښې نه اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي - نو ..... اے نابوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد نه دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نه ده؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه نوړۍ راشوکوي ده؟ هغه ته به ځان په دې ښه ښکاري - خو زه؟ زه به هېڅ کله د سپفور ماشومان پردو کوڅو کښې لوغړېد وته پرې نه ږدم ..... توبه خدایه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مه بنده وئ - اے لویه خدایه شکر دے زما زړه کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه یخ کړو ..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زه به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څه د هر چا جائېداد ونه خوړ ئ وي - زه به دا اوګنم چې زما جائېداد هډو وُنه - زه دومره بې همته خو نه یم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو دپاره به روزي نشم پیدا کولے - شکر دے په صورت
روغ یم شکر دے روغ رمټ یم - محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ...... ؟ اوس خو چې
په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر دَ سپغوړ دکوټې نه واپس کېده وچې په دې کښې
هغه په قلبې پسې راروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت پس چې شمشېر ټوپک په لاس اولېد و نو بوے شو چې
د شمشېر څه ارادې دي - خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپغوړ ته ور تر غاړه وتو او
په سنگو کښې ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپغوړ
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ژړو ژړو ئې اوژړل ...
قلبه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو - او
چې بچه غرمه کېده نو بچه کړ په پولو پښو پړے اېښے وه .....
دَ سپغوړ دَ مزې نه ئې دَ شمشېر حصه بیلوله - او خلق .....؟
خلق حق حېران وُو چې دا څه وو او څه اوشو - ؟
خو اے رونو حېرانېږئ مه - د انسانانو په سینو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي - دغه دَ غوښې زړونه
نرمېږے هم شي - دغه دَ غوښې زړونه پستېدے هم شي په
دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پېدا کړي دي - خو
کاش چې موږ دَ غوښې په دغه پوټي کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره دَ مینې او محبت او دهٔ جذبات راویښ کړو

ارمان چې موږ د زهرو په ځاے د ګوري نه کار واخلو چې
موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوو
په خپل زیاتي پښېمانه کړو - په خپلو نارا موئې نادمه کړو -
په خپلو بدو ئې شرمنده کړو -

خواے رو نږه زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې
اوتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ
چې ستاسو ټولې ګرانې آسانې اوکړي - ستاسو ټول نفرتونه
په مینې او محبت باندې بدلېږي اوکنه - ستاسو ټولې دشمنۍ
په یوې خوږې درنې او نه شلېدونکې ورورولۍ باندې
بدلېږي اوکنه - او هغه مشوره داده چې

اے رو نږه د هر قدم د پورته کولو نه اګاهو د هغې
په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې
خبره په سره سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د
پهانسي تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په
خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي - د غسې د هر غلط
قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښېماني ده نو بیا پښېمانه
کېدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

٥ تېر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

"انتقام"

(اسويلي) ژوند .... روژوند .... يو څو ورځې ژوند .... د شمير يو څو ګهړۍ ژوند .... دا ژوند که ډير خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډير تريخ شي .... سره د دې ظاهري رنګينو - سره د دې دومره هنګامو - په حقيقت کښې ژوند تريخ دے .... دا بيله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تير ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنګامې راپيدا کوو - رنګينۍ راپيدا کوو - ګني حقيقت دا دے چې ژوند تريخ دے .... شته د دې دنيا په مخ کښي يو انسان داسې هم چې د هغه په زړه به څه غم نه وي؟ د هغه په زړه کښې به څه ارمان نه وي؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غريب ناقلاره

امير ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

د اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا ، ژوند تریخ شو که !
په دې تریخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي ګنده بېشي -
جماله ببو مې یاده شي - ننه مې یاده شي - هغه سرو هلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به لوتره اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې ؟
رونې د ولې جواب ډېر درونند دے - ډېر بوګنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېدو لوړ اور د غولمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو وُ ..... او انتقام
... د چا نه ؟ د یو داسې څیز نه چې هغه خبرې لا شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پاړو څه کار نه وُ - خو
بیا هم جمالې بس د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه څیز
نه داسې انتقام اخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه اووایمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګنې خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګنې ګناه وه ... ته نه زه ستا دې قدم ته ، دې
انتقام ته خودکشي نشم ویلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې بېو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هرڅه د مورولۍ د جذبې نه ده پرې
مجبورتيا د کبله کړې دي - د زوے .... د ظلمي زوے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه يې ليونۍ کړې وه...
څوک څه خبر دي چې د يوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مينې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې يوه مور په خپل
اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالې بېو د ليونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي ، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښې خودکشي وه ؟

جماله ! زمونږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زمونږ د کلي يوه
غېرتې پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمے زوے و چې
لونګ يې نامه وه - رونړو د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے و - په څه شوا خون يې لوے کړے و - جمالې
ته لونګ په غېږ کښې يتيم پاتې شوے و - او د خپل ګناه تون
دا ٢٥ کاله دې صرف د لونګ په دا ادېر کړي وو - بېرته دي
خدمتونه يې کړي وو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اورژوي .... د جمالې
په زړه کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو تنسته بوده به يې را برابو - ولله

او يوه ورځ هم دا سې د تصوراتو په دنيا کښې د ورکې جمالي ترغوږو دا آواز راغلو " لونګ په سيند کښې ډوب شو" ..... دې آواز د جمالي دنيا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه - د سوز دپاره دا آواز د شين آسمان تندر و چې په جمالي راګوزار شو -

رونهي! زهٔ درته د جمالي د هغه بچي واره چغو - هغه د لېونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لېونی لېونی منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې - هغه چې ګرېوان ئې څيرې وېرې کړو - هغه چې د سر وېښتهٔ ئې په موټو موټو او شوکول - دا ټول نقشه درته په الفاظو کښې نشم بيانولے - ځکه چې ما سره دومره دردناک الفاظ نشته چې د هغې د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم - ما سره دا سې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالي غم ته ئې وراغوندم - ما سره دومره حوصله هم نشته چې زهٔ درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړهٔ بيان کړم -

يو زړهٔ جمالي ته او وے چې راشه ته هم سيند ته ټوپ کړه چې د ژوے سره ستا هم د لاش هډو پته او نهٔ لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سيند کبان اوخوري - چې مور او ژوۓ دواړه په يو رنګ مرګ مړهٔ شو - خو جمالي د زړهٔ نه تپوس او کړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مينې او همدردۍ دپاره کښې د اظهار حق ادا کړي؟ او دا حق کهٔ ادا شي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلیږي دا به کنې سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه
سړیږي. دا اور به صرف د انتقام په ذریعه سړیږي. او نن ... زه د دې کلي د خلقو
په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه ترمرګه پورې
د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ. او د دې قسم نه پس د لونګ
مور د اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو. ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې
خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو. ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے. لکه د
سادړین لوټه .... آخر ترکومه پورې. خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمالۍ په ګوټ اوبه اوڅکي خو
جمالي نه د چا منت منلو او نه زارۍ ...... آخر تر کومه پورې ...
ترکومې پورې به غمژیلې مور د تندې مقابله کوله. ترکومه
پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په بزولو
وه. آخر حوصلې جواب ورکړو. د حالاتو د مقابلې د پاره
توان ختم شو. د ژوندون علامې شروع شوې. جمالي حق ته
سترګې اونیولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت پوي زنانه د
اوبو جام د جمالي شونډو ته راونیوه ..... خو د لونګ مور
د اوبو جام له ټیټله ورکړو. او په سترګو سترګو کښې ئې دغه
بنځې ته اووے چې ..... زما په غېرت پورې خندا مه کوه زما د
انتقام په لاره کښې اړیکي مه پیدا کوه ..... پرېږده چې زه
خپل قسم پوره کړم. پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم ...
او بیا چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو.
جمالي خپل انتقام پوره کړو. مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے
اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې. او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَ میاندو زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نه شو ؟

لږ په خپلو ګریوانو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل
هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې نن صبا زامن دَ میاسندو
سره کوي -

اے دَ ځوانۍ په نشه مستو زلمو تړه مهٔ کوئ کورے دَ
مور سره ضدونه قصدونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ -
مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي
دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډېر
لوے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ
پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه څنګه
د هر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي
ده - او ددې مقدسې هستۍ عزت او احترام په هر
اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا
فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې
دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلي) روستي پاروُ - مُلا لا بانگ نهٔ وُ وېلے - ټوله دنیا په
خوږهٔ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپیا او بوګنوونکې خاموشي
..... نهٔ د سپو غپیان او نهٔ د چرګ چڅو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېله یا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خوړ ووس زړګے به په څهٔ قدر دې راغونډ
شو .... د اوبو وارمې وُ - یُوم په اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پښې ته روان وم - لا د راته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم ... چې لوېپي ادېرې ته اورسېدم نو ......
څه فریاد غوږ تر غوږ و شو .... او فریاد .... زړهٔ
بوګنوونکے فریاد - د پېښو لاندې نه مې مزکه او ښتېده - زړهٔ
مې په درزېدو شو - په ځائے اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا کان مې را اولړزول - په دې ادېره کښې زهٔ څو ا
عالم
هم څو څو ځله ویرېدلے یم - دا د پره درنه ادېره ده - دلته غیب
دېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رېږدېدي
واخستم - دکرکېنې شاته کېنېناستم او غوږ ونه مې د فریاد په
لوري اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېده و د زړهٔ
تل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما دا سې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې دَ اَدیرې
کاڼي یو تحي وُني غني هر ځه په فریاد وو - دا سې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او دَ صبا ستر ګه دَ دې فریاد دَ اوریدو
دپاره په بوګنبد و نکو قد مونو رو رو سا ښونو لې را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے سا دا نیکلے دکړکۍ شا ته نا ست وم - شپه
ساعت تیر شو - رڼا رو رو را خوریده - په خوا او شا جماتونو کښې
دَ سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنو کښې لا هغسې دم نه
و..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام دَ فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے و. ځه ګورم
چې دَ یو قبر دپاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښپې ئې په نکریزو سره وو خوره وره پرته وه. زړه مې یو درزا وکړو.
په سترګو مې تیاره راغله ..... دا خو د شیرین قبر دے.
دَ ځوانې مرګ شیرین - دَ نیمه خوا شیرین - دَ مور پلار دَ اِکې
یوزوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې دَ واده ډولۍ کوړ
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په واده دَ خپل زړه ارمانونه
رښولې وو.... هغه شیرین چې دَ جمالې دیو نظر کتو دپاره ئې
په کلونو انتظار کړے و...... نن هغه شیرین دَ جمالې دیو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشې بیابان کښې دَ خاوړو د دې ځلې د لاندې په خوابه
خوب اوده دے - ما ته سمد ستې دَ شیرین دَ واده شپه را په مخکښې شوه.
څو مره خوند و دَ شیرین په واده کښې ... څومره په خوشحالئ

خوشحالي سو د شیرین د ولس داوړلي وه او بیا دواړه په شپه
هغه ترتیب ما سخته پوړي شیرین په څه کښي د دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولی و - او بیا موږ هغه کورته په تلو
مجبور کړو - چي څه څوک یه ستاپه انتظار کښي وي .... شیرین
سُسکي غونډي شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغه په زړه ډېري خبري
وي چي جاني ته یي کول غوښتل - څه ګیلي هم وي او څه ماني
هم - څه وعدي هم وي او څه لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړه کښي دغ دغ جوړ
کړی و - هم په دغه سوچونو کښي هم په دغه فکرونو کښي د جاني
د دیدن خوږي تلوسي یي په زړه پورې ځغلي بیولی روان و، چي
شیرین خپل منزل ته ورنږدي شو - چي خپلي کوڅي ته ورنږدي شو -
نو ناګهانه دري ډزي اوشوي - هلته په ورومبي ډز شیرین پرځي
داپرېوتو - جوړي د زړه په سر لګېدلی و - د هغه زړه په سر چي
کوم د جاني لیدو د پاره ناقراره و - چي کوم په دغه وخت کښي د
مینې محبت وجذباتو ته لبریز و، د هغه زړه په سر شیرین اولګېده -
اوچي د ځجري خلق ورورسېدل نو هغه پوه آخرني سلګي او وهله
او په دغه سلګي کښي هم د هغه په شونډو د جاني نوم و - ......
شیرین سا ورکړه - د زړه خبري په زړه کښي پاتي شوي - نه یي
د جاني مخ اولیدو او نه یي ورته د خپل زړه خبري اوکړي .....
د شیرین مور لکه د لیونو لاسونه ي کړي - پلاری سرتور سم -

او ښېښې ایله پېښې راغلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پېښې ایله پېښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالې سپین په مړکه پړوت و په مرګ ئې هم په شونډو مسکا نوره
وه - لکه چې جمالې ته وائي چې "اے نادانې پېغلې خندا کېږه مه -
په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وو چې پوره شو - اوس به سره دولۍ او سره
جوړه کښې زه سونډ کړه راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
صفه جهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوه مینو
ترمینځه څوک دېوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....
ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مړکي غبرګ خټو خو د جمالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حېرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم..
راغونډې په مړکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
خپل پټون کېښودو - څو ساعته کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په ډېرو زورو ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو ډېرو اوښکو وینځلے
وے خو ..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو څه دغې
ژړلے هم نشو ..... او چې څه وخت شا فیه بېو او وې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې دده سره د شیرین د پاره دود اوښکې
هم نشته .... د جمالي په زړه تیاره راغله ... یوه تېره کړیکه
یې اووهله او بې هوشه په شیرین راپرېوته .... د شیرین
مور پلار ناوې جماله د لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کټ کېښې
یې ورواچوله -

رونړو! ډېر د غم ساعت و .... سمه د قیامت شپه وه -
سباله ماځیګر چې کېږو نو د شیرین جنازه پورته شوه. د ځوانې
مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د ایکې یوزوئې جنازه - د یوې ښېښې
د زلمي جنازه .... مور پلار په وزه خوله ژړل - هر چا ژړل -
ټول کلي ژړل - خو جماله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه -
جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر
یې جوړ شو او هم هغه د وراره څرخېږې په قبر او غوړولے شوه....
خلق د ګیس زوړنه سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه دیوې ښېښې ناوې جماله ده چې بېګاه
یې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ور روان شوم -
ما وے چې راپورته یې کړم او ورته اووایم چې اے د ایکې "یوې ښېښې
ناوې" څه بس دے کور ته لاړه شه -

"مړي چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زه ورنزدې شوم نو جمالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې
.... "شیرینه - بې وفا شیرینه! دوه خبرې دې هم راسره او نه
کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه؟ دروغژنه چې مینه دې

بیا لیلے نشوه نو لاړې دې څخه له کولې ؟ بې وفا دومره څو یه را ښکاره شوے وے چې د وادۀ په څهرو کښې خو مې لید لے قدر له وے نیمه څوا زلمیه داسې زر مرور شوې - زړۀ سپېره دې چا ته پر ېښودم -

شیرینه ما خو د ځان سره د ارمانونو یوۀ لویه دنیا راوړې وه - ما خو ځان له د خوشحالو یو لوے محل جوړ کړے ؤ - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه ! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړۀ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د څپل وادۀ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړ بدلې دې - ستا دې زما د ښنو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله اود سلګۍ سره دېوې شپې تاوې ږغه بخه وه - او چې او مې کتل نو په ښو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسو پلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړۀ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړۀ مې غوښتل چې لاړ شم شافي بېو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نۀ وه - را شه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې را توې شوې داسې اوښکې چې تل له ادیره ئې اولړزوله ، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ ؤو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورزنګ وُ - شل کاله وړاندې چې کوم سېلاب راغلے وُ او د کوم سېلاب یوې چپې چې ملاله د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په سینه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان وُ -

د دوؤ میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ کښې پروت وُ ژړېدو - د ډېر ساعت نه ئې او چې سلګۍ وهلې څو اوس داسې غلے شوے غوندې وه ملاله نهٔ د ځان د حاله خبر وه او نهٔ د زوئے د حاله - په مزکه ئې پرلت وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې کرېوان پرانستے وُ - بېس سر - خبر نه څېرنه - داسې معلومېده چې لکه د ملالې کرېوان هغه زړول پرانستے وي - کوم چې د سحره راسې د هغې په سینه کښې اوتو - خدائے خبر چې په هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې کلدین نن سحر هغې ته کړې وه - او کومه په چې کله هم هغه ملالې ته او کړه - نو د هغې زړهٔ یه ئې ناقلاره کړو - د هغې د نیا به ئې تباه کړه - باران - سیلۍ او طوفان یه راغلو او د ملالې د سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لړه

ډېره تسلي کوله چې د ماشوم زوی په وجه د هغې زړه
ته وه. هغه هر څه به د سترګو په رپ کېښې په طوفان
کېښې لاهو شو. خو ګل دین د هر څه نه بې پروا د افیمو
په نشه کېښې نیم ویښ او نیم اوده وُ. هغه د هیڅ نه
نه وُ خبر. ګل دین موچي وُ. په کلي کېښې به یې د زړو پېزار
مرمت کولو. د افیمو نشې د هغه نه په ځوانه ځوانۍ
کېښې بوډا جوړ کړے وُ...... ملاله په پېغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالۍ ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به یې ورکړو چې خبر دے د واده نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بیا ......بیا به
که خبرې هر څه سم شي ...... او د واده نه پس څه
موده ګل دین سم دم وُ.. د ملالۍ سره یې ډېر ښه تعلق
وُ خو رو رو هغه بیا په زړه لار روان شو. سپکې سپورې
ستغې خبرې او رټل. هر وخت یې په نه څه خبره بدې
ردې ویل د ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو یې چې
ملاله په نه څه خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتۍ د ملالۍ زړه ته لویه صدمه اورسېده...
او بیا دا څه یوه ورځ نه وه بلکې وهل او ټکول د ملالۍ
تقدیر شو. دې ټولو ناوړو ته ملالۍ غاړه ایښودلې وه.

دا هرڅه هغې زغمل څو ..... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والې سیند کښې د سیلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... «هغه» نه ده څه چې ګلدین وائې .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زورېدے - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه توره شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه اوس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتے ئې د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې دپاره ښه وه نه د ګلدین
دپاره او نه د هغوې د ماشوم بچي دپاره ښه وه ......
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې پخوا وه خو ..... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
واړو نه کرکه ورشي - خو هغه بې وسه وه، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره وېرېده چې
د هغه په مخ کښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې ینۀ ئې اووهله او په تلو کښې ئې د
ریښې غوټې تېرې ټهجه کښې اووے «حرامونې» او د
دې شکي په اورېدو د ملالۍ په زړۀ هغه تیارۀ راغله
کوم چې دېر طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چېچې ئې
وهلې ..... د سحر نه مخکښې شو څو طوفان دکمېدو یا د
اوورېدو نوم نۀ اخستو ..... کېدے شي چې دې چېو هغه
لاهو کړې وے - څو په دې کښې ئې د دروازې د لړې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړۀ درزا په زیاتېدو شوه -
د هغې خیال وُ چې جوړ موچي ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغۀ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... څو .... جوړ هغۀ نۀ وُ دروازه هوا لړې کړې وه - په
کور کښې کوټ روپۀ نۀ وې - د جمالۍ سره فکر شو چې د هغۀ
د راتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے او بۀ راوړې
نو بیا به کېنے شي ..... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څۀ چل وُ چې منګے په
سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

راښکېدې شو - په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه -
ولې بیا هم دا لاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نه وه -
دوه کاله آګاهو به چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره راتله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکی په تړلو هڅې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېده
څو هغه ټول خیالونه او څو بونه څو نن دروغ ثابت شول..
...دا ولې؟ او ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو - چپ چاپ خلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېدو ... ملالې زر زر په تادیه منګې ډک کړو او
په تند و تړ موټو کورته را روانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم بچوړې ډېر ژړلي وو - ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځای او چې اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړ و کونج
کښېښودو - ماشوم یې را واخستو خپلې سینې ته یې را جوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته یې
راننوتې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمینان اورسېده - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړه را ټول غونډې
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولی وو
چې په دې کښې ګلالین موچې د پښو د وچه په لاس په کوټه
راننوتو - او د راتلو سره یې په مړاوې آواز اوو ے ......

در نن کار نهٔ ؤ دا غلے - بس دومره پېښې مې کتلې وې چې
ځان له مې اړېنم او دَ چا څو دَ پاره مې دا پېښه دا وړل ”

گلدېن په دالان کښې خپل دَ موچې توب دَ سامان صندوقچے
کېښنودو او دَ پښو دولچه ئې ملالې له ورکړه او ورته ئې
اووے چې زهٔ حجرې ته لږ ځم چې راشم نو بيا به چائے څښم
..... ملالې دولچه دَ گلدېن نه واخسته په چارگۍ ئې کېښنوده
او بيا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستو او دَ سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پېشو راغله دَ پښو
دولچه ئې پرمخې د چارگۍ ته راگوزار کړه ..... پښې توئے شول
او د ملالې سره غم شو چې اوس به څهٔ کوم - اوس به چائے
دَ څهٔ نه پخوم - اوس کهٔ گلدېن راغلو او خبر شو چې
پښې دَ مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه
خو به په دې پېر ما سخت ما دَ کوره او باسي - او چې دَ کوره مې
او باسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به دَ
چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هېڅ په
حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې
ئې خپلې سينې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تول ورځ
کښې ئې سينه نهٔ وه څښلې ..... سينه ئې ډکه وه - دَ
ملالې سينه ډکه وه ..... هغې هرو نور سوچ اونهٔ کړو
خو دولچه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سينې په

دوړې اوکښې تښې کړې - پښتې لاړې په نغري سوره کړه ....
او په څهٔ ساعت پس چې ګل دین د حجرې نه راغلو.... په
کټ کښې، کښیناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پیالې
او چاے جوش یې راواخستل او ګل دین ته یې په مخکښې کښېښودل -
ګل دین پیالې دکوله او پیالې به یې تښوله - ملالې په کښېږه
ستر که ګل دین ته کتل .... د هغې زړهٔ غوښتل چې را پاسي او
د ګل دین د خولې نه پیالې راوُشوکوي او ورته اووایي چې
ګل دینه مهٔ کوه .... دا څهٔ کوې - دا چاے مهٔ څښه دا چاے
چې په کومو پیسو کښې پخې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو.... ملالې له به دومره زړهٔ چا ورکړے وے - دا
تولې خبرې کهٔ د هغې زړهٔ غوښتلے نو هم کولے نو یې نهٔ
شوې کنه .... د هغې په زړهٔ یوه تیاره تله او بله
راتله .... سوچ یې کولو چې دا څهٔ وُو او څهٔ راپیښ
شو - دا نور غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم یې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړو .... ساک ترې یې نه سیلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الوان بلون کولو - په ژړا
ژړا یې زړهٔ ستړے شو - ګل دین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر یې تمام شو - او په سختۍ سره یې ملالې ته اووے ....
څهٔ له یې ژړه وې پیسې ورکړه کنه".... پیسې؟ پیسې ورکړم
د څهٔ پیتره ورکړم .... دا سینې ته یې واچوه کنه؟ ....
په سینه کښې څهٔ دي - تا چې کوم پیسې راوړلې وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو توی کړل - او ما تاله چای د خپلی سینی په پښو کښی
پټی کړی - هن ! گل دین د کټ نه را ټوپ کړو - څنګه د کټ
سره نږدی ښخته پرته وه - هغه ئی راو چته کړه او چی را
خطا ئی کړه نو ملاله خو څه شوه خو د ماشوم د سرنه یوه سره
داره د ملالی په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
ټپه کړیکه او بیا یو څو سلګی اووهلی او غلی شو - ملالی
د زوی د سرنه د وینی داری چی اولیدی نو بی هوشه په
مزکی پر پوته - او گلدین ! گلدین را پاسیدو - ملاله ئی د
چو ټنهقی نه اونیوه را وچته ئی کړه - دهغی مخ په وینو
لېت پېت وه او په داسی حالت کښی گلدین ورته اووی چی
یو - دوه - دری - ته په ما طلاقه ئی - څه او څه د دی
کور نه چی کوم خوا دی خوښه وی لاړه شه ..... او ملالی
خپل ماشوم زوی راپورته کړو او نیغه سیند ته را غله -
په سیند کښی سیلاب را غلی و - سیند په غورزنګ و چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دی کښی یوه چپه
را غله - د نورو چپو نه لویه ډیره لویه - او ملالی
ته داسی ښکاره شوه چی لکه دغه چپه د دی مور وی هغه
مور چی دی لیدلی نه وه - چی دهغی په سینی دی چری
لوبی نه وی کړی - دی داسی محسوسه کړه چی دغه
چپی خپله غېږه خوره کړی ده او ملالی ته وائی چی اے
د دنیا غمونو ځپلی لورې! را څه چی زه دی ددله په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځای درکړم او ملالۍ خپل زوی په سينې پورې کلک
نيولی د غه چېپې ته ځان او سپارلو، او د غه لويې چېپې ملا له
په خپلي غېږ کښې واخسته او لاړه په قلاره شوه. او ملا له
د ستړي ژوند د ستوماني نه د ټول عمر د پاره خلاصه
شوه.

اِنسان اُو انسانیّت

(اسوېلې) ..... د دې دنیا په ځنې داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي -

داسې انسانان شته چې د هغوی زړونه

د ډېرو غمونو دلاسه

سوري سوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا یې سترګې کوغالوته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا یې د سترګو تور په سپین بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې د خپل ځوان خاوند په ناګهانې مرګ یې ځوانۍ د خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه یې په اورستې شوېدي -

څو په ژړا د چا قسمتونه چېرې نه دي بدل شوي -

مړي چېرې په ژړا نه دي ژوندي شوي -

ارمان چې د ګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځوانې مرګانو

د خپلې بوډۍ مور

د خپلې زړه چاودې مور د خپلې غم ځپلې مور د زړه نه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړلې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو غوندې

د پلار د سترګو نه داروان هغه سیلاب لیدے شوے کوم

سیلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

نیمه غوړېدلې شاه زلمو غوندې د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کومې سینګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

تهٔ کښې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ ټکورې ګلابه -

تهٔ کښې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رنګو رنګو اوښکو سیلاب نهٔ وینې

اے د چا تورسرې د ژوند ملګرې په ګلابه تهٔ د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه د غه سلګو غوندې ټول کائنات په لړزان کړے دے

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے ۔

دغه د پلار د سترګو اوښکے خو کاڼي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ

کوي روته ......؟

ته بیا هم غبر نهٔ کوې،

ته بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلابه خدائے ګواه دے چې تا خو به د پردو په سترګو کښې اوښکې

نشوې لیدے ۔

خدائے ګواه دے چې تا به د خپلې مور په تندي کښې د خفګان

ګونجې نهٔ شوې لیدے ۔

ته به د پردو پلارانو د پاره دادو وې

ته خو به د پردو تورو سرو د پاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې داسې غلے پروت یې

اوس دې ولې داسې د صبر څادر اغوستے دے ؟

اے د یې غمې په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهیده سورا پورته

کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي

کښې څهٔ چې په ټول مخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې ۔

ستا خو د پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې ټُخت

نیولے دے ۔ په هرچا ستا ګمان کوي

د هرچا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلابه !

اے ښکلیه ګلابه !

ستا دَ تندي دَ نقشونو په شان نقشونه مونډل څو ګرانه خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

څکه چې ستا دَ تندي نقشونه څو
دَ رحمت فرښتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار څو دَ ورکي په شکل کښې دے - او په دې شکل کښې ئې دَ هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښه په غور اوکتل دَ هر انسان جائزه ئې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګي مخ دَ بل چا نشته
څو ګلابه ستا په رنګي تندے دبل چا نشته
ستا په رنګي نقشونه هډو دبل چا کېدے نشي

نو څکه زهٔ درته دا وایمه چې ستا پلار به
ستا دَ تندي دَ نقشونو ارمان دَ ځان سره قبر ته یوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي
کهٔ مړو دَ پلار کو نهي ملا چرې پیدا شوے
کهٔ مړو دَ مور پر هر پر هر زړهٔ چرې کټ شوے
کهٔ مړو ته دَ خپلو تور سرو ښځې کوڼوان او بیرسرونه نیکاره کېدے شوے نو دَ مور فریادونو به ګلاب وختي راژوندے کړےو -

دَ پلار دَ سترګونه روان دَ اوښکو سېلاب به ګلاب وختي دَ قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب په داسې خوب اوده شوے دے چې هغه دَ پلار دَ سترګونه دَ اوښکو روان

سیلاب نهٔ ویني - چې هغهٔ ته د خپلې تودسرې څپې کړېوان

او بیا سر نهٔ بیښکاري - چې هغه خپلې خوږې مور له د یوې څپې

جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مورسره

کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے

چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ پهٔ قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې د پاره ورشي

نهٔ څخوي چې کني ته دې د قبر نه راپاسې او د دې د زړهٔ داوران

ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې

ته دې بیا زړهٔ ماتیګو مُسکې مُسکې پهٔ کوټه راننوځې او د

مور زړهٔ دې دربانده بیا راتږل شي .

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو پهٔ رنګ مور ده

د دې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے

یو داسې ارمان چې د پوره کیدو نهٔ دے

تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده

د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فریاد هم

دُعا هم کوي او تپوس هم

چې ګلابه چکیه سر راپورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف د دواؤ خبرې جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خیر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې د خوب نه نهٔ راویښوم

پچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولی، د زړهٔ د سر د پاسه څونهٔ وے لګیدلے هغې ؟

تهٔ خوږ شوے څونهٔ وے هغې ؟

چې تا سدګيږ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي ووچې " وئ مورے مړ شومه "

تا نه مور زاړ شه .پچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به د مورنه د تپوس نه بغېر بهر قدم هم نه اخستو

کلا به ! سر را پورته کړه .پچیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خیر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به ستا مور د ننګ خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او دلته
تا سره نږدې - ستا په څنګ کې اوده شم
چې زه هم را شم او په دې خوشې بیابان کې - د مړو په دې قبرستان
کې تا سره څنګ په څنګ اوده شم - او چې داسې وشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلي وشي - او ستا څوږ ورور زړه به هم زما
په راتلو را ټول غونډ شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کې - په دې تکو تورو شپو کې
په دې سیلیو ګلیو او طوفانونو کې - په دې غرمو په دې تمرونو
کې څو مې داسې یوازې پرېږدو نشې ......

رونو - څوږو رونو ! د ګلاب د ژوند دردونو لې قصه به
دا وخت نه چېړم. د هغه د ښځې سړي توب پاتې به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سیوا بل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څوږ انسان په سینه کې سړې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېد و او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو یې خپله لمن داغداره کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کني د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې
پښتون سره هم کني څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک
کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د
ناپوه پښتانه شته چې هغوئ د بدګمانو او شکونو په خرسیلاب
کښې لاهو شي او د ګلاب غوندې د ښکلو او خوږو خوږو انسانانو
په وينو خپې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کوم پښتو ده - دا لا کوم غيرت دے - زه
خو د داسې خو نړو دے اقدام ته پښتو نشم وئيلے زه خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غيرت نشم وئيلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
د پاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غيرتۍ يو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
يو انسان وژل خو د انسانيت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کورے ډېر
په مشکله پېدا کېږي .... د يو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - د يو انسان نه په لکهونو بني آدمان نو ګے شه -

رو نړۍ د غه عظيم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مينې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب، .... د تن نه څلور کاله آ کاهو
يوه ورځ ..... د ماښام په خړه کښې .... ستړے ستومانه په تند و

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټټر و قد مونو د ښارنه کورته راروان وه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب ټن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه خو ټن د ګلاب زړه څه بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کر کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې ډوبې ډزې اوشوې درې
ګولۍ د تماچې د شپېلۍ نه راووتے ، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او تهکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا د
مور نیازبین روے یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - .... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ټوګ راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه ټولو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې د ملا
تېر ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تماچې درې ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وه ...
مور راغله - خپل نیازبین روے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو ...... رونو هغه نقشه زه نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زه د ګلاب د مور د لېونتوب حالت په کښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنوونکې لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلي .... لوی ژړل ماشومانو ژړل ـ ښځو ژړل ـ هرچا ژړل ...... څو په ژړا څو چې مړي نه دي ژوندي شوي ـ مور د خپل زوی، په وينو لړلي سر په خپل پښتون باندې اېښود لی وه ـ او په ژړا کښې يې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځوانې مرګه ګلابه تا څو څه جرم نه وو کړی چې ظالمانو درله دومره لويه سزا درکړه ـ تا څو چې څه ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې ويلي وو ـ چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه ـ نو د حقې وينا کښې دومره لويه سزا وي"......

رو نو ! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده ـ د ګلاب تورسرې بچي يې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب د مرګ اوشول ـ په څلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو خندا نه ده شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فرياد ونه او د ګلاب د تور سرې آهو ناله سا ړه نه شول ـ

څو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه ـ اے د ګلاب نيا غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه ـ او اے د ګلاب پښتنې تورسرې آهو ناله دې بس کړه ـ ګلاب مړ نه دے ..... بنې آدم مړکيږي نشي څو انسان نشي مړکيږي ـ ګلاب انسان وه ـ يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له ـ د دې کلي او محلت خلقو له د انسانيت سبق ورکړے دے ـ ګلاب پخپله يو مينه وه ـ يو محبت وه يو خلوص وه، نو مينه او محبت چرې هم نه مري ـ

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

. بختورې دي هغه مېرمنې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زېږولي دي. بختورې دي هغه پلارانې چې د ګلاب غونچې زامن يې لوی کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غونچې د خوږ انسان د څښتن توب نوم ورپورې دی ..... او څنګه نو زه دا وایم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندی وي. او اې شهیده ګلابه د شهادت دا لویه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ایمان دی چې ته به خوا خپل خدای په خپلو رحمتونو کښې ونغښتلې يې. نو اې خدایه بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

دوه یاران

عالمه یو تر بل ځار بېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړي مېلمانه دي هیڅ پته نه لګي چې ساعت له څه شي ګړي له څه شي - هیڅ چا ته نه ده معلومه چې زه به تر څو پورې ژوندی یم او که نه - تر څو پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او باسم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه..... څومره بې اعتباره دے ژوند، ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې

عالمه یو تر بل ځار بېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

نو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج وا خلو، د دې خلقو اندازه لږه وا خلو - را ځئ چې او ګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې د یو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژن نه دي - او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به کښې داسې وي، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړو کښې به یو کس ګنې داسې وي چې دغه په زړه کښې د هر چا
د پاره، د نوې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال نو ناممکنه ده - زما په خیال نو ناشونې ده .....
نشته او نهٔ زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو،
مونږه ورور ولي کوؤ، نو دا دغه دوستي، دغه ورور ولي او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف په "مړه قربانېږه مړه وشینږه"
لوظونو باندې او شلیږي - ددې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

دا احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات تخت به مې هېر نشي - او څنګه به مې
هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څهٔ
کم نهٔ وه، دا احمد په زلمي توب کښې هم د ګوتې ایښودو ځاے
نهٔ وه .... دا دواړه زلمي همزولي وُو، دواړه د دوه ویشتم کال
په څوکاټ قدمونه ایښودلي وُو، دواړه دیو کلي وُو، دیو کندي
وُو، او دواړه یاران هم وُو،..... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وُو ..... دواړه نبهٔ دوستان
وُو، ډېر نزدې دوستان ..... دغه ځوانو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بنېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنېره ناسته
وه ..... خبرې کړ مې شوې ..... او دغه کړې خبرې ګرځېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کور ته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے کرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د پیُو رلندې او پروړلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پرړېدو
.... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم دور د
دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وُه. او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول. ماشوم څهٔ خبر وُه چې لالا د کونترې په تېس
کښې لاړو. د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې دغه وخت خو د آسمان نه کاڼې
ورېدلے وے، خو.... نهٔ مزکه رو چاؤده، او نهٔ د آسمان نه کاڼې
اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي ـ په کومه کومه واقعه به
د آسمان نه کاڼې ورېږي ـ دا کښې صرف ګلاب وُه چې خپل دوست
د زړهٔ په سر اوویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په
سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به د
یوې کونترې د سره زاره وي ..... نو ځکه خو نهٔ مزکه چرق
چوي او نهٔ د آسمان نه کاڼې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو..... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله د واده هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب د واده په ښائسک اچوله .... او

هم هغه د واده کوله ګنګې ئې ورته په سرکړه چې په کوټې باندې به
ده د واده څهره تړله ..... د ګلاب مړے، لکه د واده د زلمي خاورو
ته او سپارلے شو ...... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا دېنګټ غږ وي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به ئې پلار هره ورځ د زوے د قبر د پاره نوې نوې څهرې
راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مړګي ځخ سوړ
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره ځپله خوله وروي ....
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د ځپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چا چې د څلورو روپو د کونس د پاره ځپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُ ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه، د دنیا ورځې قصه وه، په دریمه
پېشۍ کښې احمد پېش شو - او پېشۍ احمد ته د پهانسۍ فیصله
واورولې - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لوئې
لوئې فولادي تمبو شاته، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه
شوې وه، چې په سر ئې لا د واده څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نه وه اووریدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نه وې ناري کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، د احمد مور هم د زوئے د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم د رور د ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم د زوئے د واده خوشحالي لیدل غوښتل، خو هر څه لاړل تالاترغه شول، د شګو کوټلې د سترګو په رپ کښې ورانه شوه،...... احمد په ژوندونې لاړو .... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل - رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو د ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې د راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کیږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وه چې اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند نه ئې ټوله توجه آخرت ته اوګرځیده، احمد په خپلو کړو پښیمانه وه، بې شانه ډېر پښیمانه، د هغه نه د ګلاب څهره د یوې لحظې د پاره هم نه هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې د احمد دوست نه وه، ..... دوست ئې وه، یار ئې وه، خو ..... د دې باوجود هم د ګلاب قاتل وه ..... رو نو د پهانسۍ نه یوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وه .... او احمد؟ د احمد په وجود کښې ساه نه وه، تک زیړ لکه کوکمان، غونډه سونډه توره بڼیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېدو احمد! او ښکلې به ولې نه ښکارېدو، آخر ځوان وه،
زلمې وه .... احمد د ټولو نه ښځښته او غوښته، دهرڅه نه يې ښځښته
او غوښته، او چې زغم يې تمام شو، نو سترګې يې پټې کړې،
آوازي يې ډو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جيل نه راواپس شول...
رونو زه تا سو ته نشم وېلې چې هغه شپه د احمد مور، پلار او نورو ونو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان ددا سې اوازنه ساتې د احمد
مور خو ټوله شپه سکه د لمونځ دا زه خوله اسمان ته نيولې وه، د
احمد خو پند و خو ټوله شپه آسمان په سر راخستې وه، يقين
اوکړئ رونو چې په د غه شپه ټول کلي خوب نه وه کړے ....
خدا ئے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي..چې احمد
له څه وخت د جيل عمله راغلي وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې
ټول عالم په خوا ږه خوب اوده وه، چې په د غه وخت کښې دوئ
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې د غه وخت به
د احمد څه حال وه، چې د غه وخت به احمد قدمونه څه رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څه رنګ ولاړ دې - او چې څه وخت
د پهانسۍ تختې د کړکۍ سره مخ په ښکته تلي وي نو چې دغه
وخت به احمد څه وئيلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله
توبه - يا الله اُل اولاد مې دداسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان د
داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو، .... څنګ يې مات وه د احمد مورسور رومال د احمد

د ماتخت نه چاپېره کړو ، زما په خیال چې دا رومال ئې سور ساتلے وۀ ،
چې دَ واړۀ د ښکرېزو په شپه به پرې احمد له پکه کوته کړي - دَ
احمد مور هم زوئے ته دواړۀ جوړه وړغوښتوله او دواړۀ توله
او ګنګېدۀ ئې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وۀ - په
مخ باندې ئې دَ ژلمي توپ ټخنبې نښانې ځرګندې ښکارېدې -

دوېمې ورځ احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت ، په دغه
وخت څۀ کړي دي هغه نقشه زۀ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
او ټخنبي ..... زۀ منم چې هغه قاتل وه ، خو دَ انسان نه په غصه کښې
تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلا ـب
هم او ټخنبي ځ.کړه چې هغه شهید وۀ ،

خو اے رونړو ! اے دَ ځوانئ په مینه مستو رونړو - اے دَ
غفلت په خوب اودۀ رونړو دخداے خاطر اوکړئ چې لږ ساړۀ ځورئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ ، د انسان وېشتل د انسان وژل که هر څو
اسان دي خو انجام ئې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - - داشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت راپیدا کړئ دَ انسان سره مینه اوکړئ چې خداے
درسره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه موخاسته شي -

عالمه یوتوسل زادرنړئ

دنیا فاني ده مېلمانۀ دي صورتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تربُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو
په ځائے په وينو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے
شوے نو ما به په رتهو رتهو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه
چې زړهٔ ئې نا قلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه ئې خندا راشوکولې
ده دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -
ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - تر
څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه
محبت نهٔ وي راپيدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان
خپلې سينې ته نهٔ وي رانزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې
قلارې نهٔ شي راپيدا کېدے - سکون نشي راپيدا کېدے -
اطمينان نهٔ شي راپيدا کېدے او دما غوندې حساس طبيعت خاوندان
به تل نا قلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به ئې په سترګو
کښې دَ غم او افسوس رنېي اوښکې ځلېږي - اے لويه
خدايه دا انسان ولې داسې چې مينې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه
مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حيواني خويونو
کښې داسې را ونغښتے شو - انسان خو لا هو حيوان شو بلکه په

ځني موقعو کښې خو انسان د حیوانیت د درجې نه هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان
وینې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا
شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا
ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او
محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته
رانږدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د ورور په سترګه اوګوري -
چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د ورور
په سترګه اوګوري تربور زمونږه ورور دے - تربور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کیدے
شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیار یدے شي -
خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل ورور په مرۍ هم ګني څوک چاړه
راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته مني چې یو ورور دې
دا پاسي او بل ورور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه
کښې شپېږ ګولئ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د تربور
په کرکجن نوم یاد کړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود
هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
تربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور مونږ
خپل میراث خور ګڼو - تربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون
هرڅهٔ زغملے شي خو خپل میراث خور نشي زغملے - هرڅهٔ برداشت
کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - کهٔ چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نهٔ وے کهٔ چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نهٔ وے نو مونږ
به تربور ته د دشمن په سترګه نهٔ کتل - تربور به مونږ خپل رور خپل
خوار خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډیرې خونې ورانې کړې - ډیرې تور سرې یې کونډې کړې ډیر
ماشومان یې پښیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کړې او نفرت په دې تنور کښې ورتیږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډیرې مودې خبره نهٔ ده - د کلونو خبره هم نهٔ ده -
د دوؤ میاشتو خبره ده چې یو ورځ چې د ماښکې نمر په زیړېدو

شو - چې تمرخېل مخ د تاتړې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندې
تُندې مخ په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو
خپلو جالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاؤتلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېنې په لاس راوُوتو-
په خولو کښې جب جُوب وُه - په تندې ئې لاس کېښو تمر پرېوته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه رااووتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نيت اوتړلو - خدائے خبر چې
څۀ چل وو خو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... ٫٫ خدايا ايمان مې نصيب
کړې ،، لاسونه ئې په مخ راښکل او نيغ کورته راروان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سبقور داسې ډېر په زړۀ رااوورېدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نيازبين زوے ئې نۀ وي ليدلے - په زړۀ کښې ئې
د سبقور سره خبرې کولې راروان وُه او چې د شهيد کنډاؤنه
را وُرېدو نو ناګهانه د پوددل خان د تمانچې د نلۍ نه سرې ګولۍ
که ... ې لمبې، اووتې او د ملوک خان په سينه کښې ښخې شوې-
ګولۍ ښخې شوې او ملوک خان هم ښخ شو - هيڅ ئې اونۀ وے -
چغ ق... دله ئې د خولې نه او نۀ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلے ځوان د پوردل خان تربور وه - تربور! چې مونږ ورته د بېړې بُور وایُو - تربور چې مونږ یې دشمن کنهو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دوهم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور دشمن نه دے ورور دے - تربور د بېړې بور نه دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه یې په رګونو کښې ټوپونه وهي - خو ددې دومره نزدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېده او خپل د تره زوے یې شپې ورځې اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بدو چارو یې منع کړے وه - خبرې ډیرې ښې وې خو کله ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې کله بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وه خو د ملوک خان دا حق نه وُ چې پوردل خان ته یې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه یې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې یې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوئے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفور هم خپل پلار جوړې ډېر یادېده - ځکه خو یې داسې بې صبرۍ کوله - خو ماشوم سپفور نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولی د سره ذرار شو - تېرما سخته چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفور د پلار لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته په کټو کټو کښې اوده شوے وه خو په خوب کښې یې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې .... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټول نندارې لیدله ځکه خو یې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو یې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپفور ژوندیوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به د ده په ماشومو شونډو خوره وي - د
تربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ د زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا د تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په مونږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسویلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که د نیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپفور ماما د اسې لیونے سپیلنے نهٔ کرځېدو، نن به سپفور ماما د اسې ځېرې گریوان نهٔ گرځېدو، .... مال شته خو د سپفور ماما جامې شلېدلے دي - دولت شته خو سپفور ماما لیونے سپیلنے گرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے د هر مرض دارو نهٔ دی، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مېنو رونړو راشئ دَ سپفور ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفور ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لیونے شي، په شته جایېداد کښې هم انسان بربنډېږي، رخند اشي ..... زهٔ تاسو ځنګ پوهے کړم رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اوویم رونړو، چې راشئ، اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ.... دولت ته جنګجګړې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمان نه مهٔ خرڅوئ - خپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مه ځخیږي کوي، ځکه چې دولت هیڅ ثمین نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، که دولت او جایداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به یې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وو، نن به یې دَ سپفوړ ماما د درد منلو زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... څومره لوے غم غریب ته ورتوغاره شوے دے - انسان د پر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپېدر ته راړولے وے، یا یې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوے سره دے هم د توړ لحد توړ و تیږ و ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه ونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډیر خوږ دے - د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، که خوږ نهٔ وے نو ..... یوه ورځ کوزماځیګر سپفوړ خان دَ پټي نه ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خپر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه یې راواخسته، په کټ کښې یې ځان ته کېښوده، او دا یې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې یې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خروهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو

..... [illegible] تماچه [illegible]

چه کے هن؟» ..... په دې به ډزې کوؤ بنه» ...... «لاکه چې زه
په ډزې اوکړم» ...... نه بچے چې ته لوئے شې نو بیا به پرې
ډزې کوې بنه» «ناما لا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم»
..... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مه ډکوه ورانے»

«نا زه به پرې ډزې کوم»

«نه منع کیږې؟ که ورانے کوې نو اوبه درلم»

اؤ سیفور خان تماچه راواخسته، د هغه دا خیال وه چې تشه
ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې
ډز شو، .... ماشوم پړخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
« وی بابا بیا به نه کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سیفور هم په
وینو لیت پیت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې
رانږدې کړو، .... ماشوم په وارخطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به
نه کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بیل ډزې نه کړې
بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره
ماشوم شکور د پلار په غیږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ
راباندې کړې، د سر ویښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولې وه ..... خو، حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
داسې معلومیده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئ په سینې پورې
نیولې دې، چې دا خپله ساه د هغه په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړه حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړه بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د نښې رڼې او خوږ چې
خوږې سترګې بیا او غړیږي - خو نه د سپفور د زړه حرکت
بند شو، او نه د شکور ماشوم زړه بیا په ټوپونو سرشو .... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نه د شکور د نښې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا او غړیدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړو مخو ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... داسې ښکاریده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوئ وینې، د خپل نیاز بین زوئ وینې
.... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپړه کړیکه ئې اوو هله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لیونې شو نه د شکور د جنازې نه خبر شو
نه د شکور قبر له راغلو، نه ئې شکور لحد ته کوز کړو او نه
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئ مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونې دې، نو لا خدائ خبر چې ترڅو پورې به لیونې وي...
په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلیدلې جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پېټې سترګې زورند سر، لکه چې د څهٔ په تلاش
کښې وي، لکه چې څهٔ لټوي.... اوُ! سپغور ماما د څهٔ په لټون
کښې دے.... د سپغور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا
کېږي،.... خو اے بد قسمته سپغور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي.
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي. نو ته څهٔ
له زورند سر او ټیټې سترګې ګرځې، ته ولې داسې سر وهلے بر وهلے
ګرځې - ترکومې پورې به ګرځې.... اے بد نصیبه سپغوره - اے
بد قسمته سپغوره، زهٔ څهٔ او وایم چې ته څومره بد قسمته یې....
ستا لاسونه د خپل ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؛ تا خپل
نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؛ ځکه
ته لېونے شوے، ځکه ته داسې سر وهلے بر وهلے ګرځې؟

اے روښو! اے پښتنو روښو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو اودلنړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخره ګرځي - د شرافت معیار ګڼې
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼې وسله شوه،

مهٔ کوئ روښو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته
چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ښونې دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تور سرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې د ګل کېدو نه اګاهو اوړتولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائ خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله د پس بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفور ماما خدائ دې ستا دې غمژلې ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پونتوب په هوډتوب بدل کړي - د نیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشاني شته، او د دې غم، مصیبت او پرېشانۍ علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ته پېه کړې ده چې -

ه

دخدائ په لوئ کرم به کیږي
په عقل ګرانه ده زما د جانان مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اَحمد

(اسوېلې) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو
سېلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا
غم دا غستو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ......
کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور
ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پياهې ایښودلے وے -
ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبنې قلارې کړې
وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هېڅ نشم کولے .... ځکه هغه
سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوږېږي چې
پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې
د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالو تلے وي .... ته څومره
بد قسمته ئې احمده! ...... ستا په بد قسمتۍ خو ما له ژړا
راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خپل
زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......
ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما د
شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې
آفتاب ستا زوئے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه
وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمېدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرې زوئ وه ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سر د
څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړې وه
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګو نه پېټې لږ سپک شوې
وه ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ما شومې ځنځې اخستې
وو ..... آفتاب د پرووران وه کنه ؟ د پرشوخ وه کنه ؟ ....
تا به د هغه نه همېشه سر ټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغه شونډې شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوې غوندې وو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غوندې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرې زوئ وه .... او مشرې زوئ د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو ، نن
ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسوې .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاه هو .... ته د غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۍ ه خوب اوده شو ، او تا ته ئې یو نه هېرېدونکے غم .... یو نه
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے ، خو دا غم به ته هېره وې .....
ستا درد که هر څو نه قلارېدونکے دے ، خو دا درد به ته په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... ته به دې غم ته غاړه
غږېږد ورځې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې .... ته انسان
ئې .... ته مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه بوره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو رڼکې مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا
مه کوه ..... پرېږده چې دا ظلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوند تېر کړي ..... دا پاسه ..... را ځه ...

روښه! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیونږے
نرو چکے کمزورے سړے دے ..... خو دې نري نرو چکي انسان له
قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه
حوصله او لوئے زغم پروت دے ..... د احمد د ژوند نور حالات به
پرېږدو - ځکه واقعات او زاړه حالات به نه رایاده وو ..... خو د
نن نه ځلس ورځې اګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي
په سایکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله ملګرو سره سکول ته
روان شو ..... تر لسو ورځو پورې په سکول کښې سبق روونو او ماسپښین
پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سایکل سور د
کلي په لور را روان شو ..... د ټولې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وو ..... په خپل ترنګ کښې کورته روان وو ..... په خپل فکر
کښې د کور په لورې روان وو ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب
په زړه کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......
خدائے خبر چې دغه وخت به آفتاب په زړه کښې څه کړل او څه ویل
..... خو چې د میچنې پهاټک ته ورنږدې شو ..... چې د خپل کلي او
کورنه لا دوه میله لرې وو ..... نو مخې نه یو ټرک تکه د اجل په
صورت د آفتاب مخې ته راغلو ..... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېده و ..... نو دغه خونړي ټرک لکه دیو مست
ها تهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړي کړے وه ..... یو درز
او شو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غونډې کړیکه یوه ذره
بوګنوؤنکې غونډې کړیکه راپورته شوه ..... څومره هیبت
وه په دغه کړیکه کښې څومره درد وه په دغه کړیکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې څو د ځوانو شاموبود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
غړېدو ..... په وینو کښې لیت پیت خپل خدائے ته رسېدلے و
..... د ماشوم آفتاب سر د خونړي ټرک پایو چخړي کړے
وه ..... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذره بوګنوؤنکې ننداره
اولیده ..... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل ...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دے بښکارېدو چې لکه مسکے وه
تا به نه وے چې آفتاب مړ دے ..... تا به نه وے چې آفتاب
یو بې پروا ډرائیور د خپل ټرک د پایو د لاندې چخړي کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې را شه ستا آفتاب ټرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې را شه ستا د سترګو تورې تا نه د تول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذره تیاره راغله ..... مور بې هوشه
شوه ..... مور د غه غم برداشت نه کړے شو ..... مور دغه سینې

اواز او نهٔ زغملے شو .... مور بې هوښه، د ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه، او پلار سر تور سر او پېښې ایله پېښې د خپل زوے
د کټو د پاره په منډه را خلاص وه .... رونږو هغه نقشه در ته نشم
بیانولے - د انسان زړهٔ د دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان
نهٔ لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور د پرې و پنا کانې وکړې ....
د پرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مرې په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - د احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه، د آفتاب د
سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... د ټرک
د یو ډرائیور لږ غونډې بې احتیاطۍ .... د ټرک د ډرائیور
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... د یو پلار د ملاتېر ئې
مات کړو .... د یو مور د زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه د ټرکونو او لارو د ډرائیورانو وران کړل .... څومره
کلونه ئې اوړول .... څومره کلې ئې د خاورو سره خاورې کړې
...... اے رونږو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تور سرې کنډه‌وئ .... دا ولې د تور سرو خونې ورانوئ...
مهٔ کوئ رونږو مهٔ کوئ - اے د ټرکونو او بسونو خاوندانو د
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روښئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې د معاف کولو نهٔ دي......

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې ټټرک خاوندہ چې آفتاب دې د خپل ټټرک دلاندې څخړې
کړے وه .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده د خپل زوئ په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر یې چې دده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوځ
لو فریادو نو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي
..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز بین
آفتاب په دې لویې څو شي بیابان ادیره کښې یوا ځې نه شو پرېښودے
..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د ټټرک خاونده ،
را شه لږ د احمد د زړه په برډو کښې او ګوره چې ستا لیږي غوندې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي ....زه دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - خو اے د ټټرک درا ځوړه په دې دلیل به ته د الله
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالیٰ به تاله د خپلو کړو سزا درکوي
او اے احمده راپاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو. مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تاله دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

ژوند

(اسویلے) ٥ سحر شي، ما سېځين شي، ما ځیګر شي ما سختن شي
دَ ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي د چا د ژوند دیوه پخوا ګل شوې ده او د چا دَ ژوند دیوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده ..... بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه به ئې ګل کړي ..... او بیا ....؟ دې آبادې او ودانې دنیا نه به .... د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَ دې دنیا نه به ..... د دې ښکلې ښائسته او رنګینې دنیا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته ورسي.. د قبرستان هغه چُپې چُپیا ته ورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به د متونو منونو خاوړې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا ....؟ بیا به د غه تور لحد کښې ..... بیا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې .... نهٔ څوک دَ فریاد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوے نشته چې د فریاد سره را منډې کړي چې .... " ولې بابا ... څهٔ تکلیف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم " .. .. لُور نشته چې د وی سره رامنډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چي .... د خېر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" بنځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته .... یو ځان .... یو دَ لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختۍ او اسانۍ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختۍ اسانه وي .... تور تیپ لحد به رالہ رو خانه کوي
عمل به راته دَ لحد نه سرې سروتکې جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سروتکو به مونږ تېر قبر و
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے رونړو ډېر سخت .... دَ دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
دَ ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ رونړو
چې هغه سختۍ ځان ته آسانې کړو .... راځئ رونړو چې دَ لحد سرې سروتکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیرَې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو، او د نفض ېکښې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت د اتحول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د ګلونو د څخرې په ځائے د انسانانو د ګلو د نړې راښې او پاکې پاکې او ښکلې څخرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړهٔ د خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څخرو ضرورت نشته ..... ځکه چې ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د چا مئېن د اوښکو سیالي نشي کولے ... راځئ روښو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سر مسکے شي ..... راځئ چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... راځئ چې سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ د ځان نه څهٔ جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان یو ..... دا موږ د ګلکچونو ..... پچمونو او کندو کپرو په کومه لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو .... سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... ښغه لاره موږ پرېښې ده په کږو وږو روان یو ..... آخر تر کومه به موږ دغسې تېکرې خورو .... تر کومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه .... اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنږدې کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنږدې کوي .... دا مزل به آخر یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... او هر

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... څه په وروستو هیڅ
هم نشته .... څه په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډې ټکړه په ګچ ګچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو ژور ډیر ژور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا ښکلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تنګ تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ په کار نه شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي .... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوګے لوګے او تورې
تبرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پریږده، په شودو کښې اوبه اچول
پریږده، ناجائز کاروبار پریږده، ملاوټ پریږده، غل بازاري پریږده-
که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانږدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... دوئ او ویرېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کورے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه کورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو کورے لوګے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مه مئینېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي سره

قسمت کښې ليکلې دے .... نو د داسې حقيقت نه سترګې پټول کني هوښيارتيا
ده؟ .... د داسې حقيقت نه بې پرواه کېدل کني عقلمندي ده؟ ......
نه! دې ته هوښيارتيا نشي وئيلې - دې ته عقلمندي نشي وئيلې
.... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې
غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر.... ډېر....
اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته
اوس هم صحيح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدايه!
ته انسان په صحيح معنو کښې انسان کړې .... اے خدايه ته مسلمان
په صحيح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنيا کښې
د ژوند په خوند پوهې شي - آمين

سکر شي - ما سپځين شي ما ځيګر شي ما سځتن شي
د ژوند ګهړي کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library